

évf. 37. sz.
Bucarestben 25 lei)

Cenzurat: Prefectura județului Zimis-Zorontal
Ara: 20 lei, 3 ckor., 8 dinăr, 2 lira, 40 Groschen

KAVIAR

A modern ember kulturájával, haladással, művészettel és a modern élet problémaival foglalkozó hetilap

K e j

Egy csodálatos

hangu rádió-készülék, hozzá az anténa-engedély: ez ma minden kultúremler legfőbb vágya. Forduljon bizalommal lapunk szerkesztőségéhez vagy kiadóhivatalához, ahonnan levelére azonnal kap választ díjtalanul.

Lapunk nyomdája
**TIPOGRAFIA
UNION**

Izléses nyomtatványok
pontos határidőre —

Perfekt

a legjobb poloskairtószer!

kapható a

Schunck

drogeriában

Temesvár, Fő-utca 24. sz.

Ön szép lesz ha „Dolly“ krém, poudert és szepilővizet használ, mely mindennemű szeplőt, májfoltot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül eltávolít. — Kapható:

Roth Jenő gyógyszer-tárban Timisoara, Mehala

(villamosmegálló.)

Gummi bélyegzők, rézbélyegzők, dombornyomású névjegyek és festékpárnák, monogrammok, cimerek vésése művészi kivitelben gyorsan és pontosan

»Perfect«

bélyegzőgyár és domborműnyomda.

Gyár: A r a d

Fiók: Timisoara, Belváros, Szt Györgytér

A RÓKA

!

A legjobb képes heti élel-
lap. Ára 10 lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

Mindenütt kapható. —

Brada Jaroslav

Timisoara, Gyárváros, Fő utca 10

Fuvós és vonós hangszerek gyártása. — Javítások gyorsan, pontosan, olcsón! Hurrok, szájharmonikák, okarinák, gyanta és az összes alkatrészek állandóan raktáron.

Csehszlovákiai

olvasóink figyelmébe:

Ha lapunkat nem kapja meg helyben, fizessen elő negyedévre és a kiadóhivatal a lapot minden héten pontosan megküldi.

Előfizetési ár negyedévre 60, félévre 110 korona. Előfizetéseket legcélszerűbb postán a

Leszámitoló és Közgazdasági Bank, r. t. fiókjánál, Kosice

lapunk ott levő folyószámlájára küldeni. Mihelyt a pénzt a bank átvette, a lapot nyomban megindítjuk.

Egy évi előfizetés 220 koronára helyett csak 185 korona

a Grand Hotel mellett

Legszebb
frizurák,
maniküre.

Legjobb
hajfestés,
hajápolás

Legolcsóbb

ill. szerek és
piperecikkek,

TODOROV,

női és férfi-

fodrász

Timisoara, str

Alba Iulia

Asszonyok kincse!

Az általános közkezdveltségnek örvendő Dr. Szentpétery Lajosné-féle „Szakácskönyv” harmadik bővített kiadása új átdolgozásban, 800 kipróbált recepttel és igen sok illusztrációval most jelent meg. E „Szakácskönyv” minden háztartásban nélkülözhetetlen. Fialtal házasszonyok, gazdaszonyok és szakácsnők helyes utmutatója ez a könyv a konyhaművészet minden ágában. Tartalmazza a levesek, sülték, főzelékek, tészták, krémek, fagyaltok és minden ételneműek gazdaságos, külön és könnyű elkészítési módját. Zöldségfélék, befőttek eltarthatási és befőzési módját is. Kapható minden könyvkereskedésben és Tordán a kiadónál: Füssy József könyvkereskedésében.

Gyönyörű képek!

Nagyszerű pillanattfelvételek!

Kérjen díjtalan árjegyzéket. Válaszportó csatolandó, külföldről megfelelő valuta.

Okosan teszi

minden műgyűjtő és könyvbarát, ha címét lev. lapon a kiadóhivattall közli. Új könyv, fénykép és más ily dolgok megjelenésekor (amit nem hirdetünk) a kiadóhivatal minden gyűjtőt értesít.

Vidéki olvasóink figyelmébe!

Utánvétellel semmit nem küldünk. Aki kiadóhivatalunktól bármit rendel, az a pénzt megfelelő portó kíséretében küldje be előre és a kiadóhivatal a megrendelést még aznap elintézi.

Szerkesztőség és kiadóhivatal :
Timișoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Pröbl (Uri-utca) 14

Folyószámlák:
Romániában : Magyar Ált. Hítel-
bank fiókjánál Timișoara

Csehszlovákiában :
Leszámlító és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában :
Ált. Hítelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja :
Senta — Zenia

Előfizetési árak Romániában :
Egész évre — — 950 lei
Fél évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. „ 60 c. kor.
Ausztriában „ 10 silling
Németország. „ 3 márka
Olaszországban „ 40 líra
Magyarországon „ 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
lainkra fizetendők be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.
Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucurestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
40 gar. ; 2 líra; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő :
BENNYÉS ÁRPÁD

Felolós szerkesztő :
BEN GIT

Művészeti szerkesztő :
Sajó Sándor és Bútyán Vilus

Hirdetési tarifa : Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

A „chic” és a szépség

— Eredeti kézirat —

A francia nyelv bizonyos női tulajdonságokat összegez a „chic” kifejezés alatt, amely hogy tulajdonképpen pontosan mit jelent, azt még egy párisi sem tudná megmondani. Talán éppen azért, mert ez kissé gyakorlati fogalom, ezt leírni nem lehet, csak érezni.

De igyekszem lefesteni egy ilyen „chic” nőt, hogy mégis, mindenki tudjon magának fogalmat alkotni róla.

A chic nő első kelléke a fiatalság. De vigyázat, ezt a fiatalságot nem az évek adják, mert némelyik nő már huszéves korában vén, más még harmincöt éves korában is a fiatalság benyomását kelti. Szépnek nem kell lennie, de okvetlenül vonzónak, érdekesnek, különösnek. A chic nő például oly testmozdulatokat s arcjátékot, melyek másnál, mondjuk közönségesek, megenged magának anélkül, hogy rosszul állna neki, sőt előnyére válik. Tud frivol lenni, anélkül, hogy frivolságát komolyan vennék és visszataszítóvá válna.

Ha nincs is okvetlen éles

esze és széleslátókörű intelligenciája, de bizonyos társasági rutinnal kell birnia, továbbá a kellemes társalgás tudományával. Különben úgy szavaiban, mint mozdulataiban és egész lényében valami felvillanyozó és magával ragadó eredetiség van.

Öltözete természetesen mindig a legmodernebb, de nem sablonos. Mindig gondoskodik rajta valami, ami más nincsen, vagy legalább is valami másképpen legyen rajta, ahogyan a többen és bizarrságokat is megengedhet magának öltözködésében, föl téve, ha izlésesek. Szeretni és főleg tudnia kell mindenütt, anélkül, hogy látszana, hogy fel akar tűnni.

Azt hiszem, azt már említeni sem kell, hogy a chic nő messzire fölemelkedik az álszemérem és álerkölcös ostobaságai fölött és egyáltalán nem hagyja magát befolyásolni a vaskalapos erkölcsös ségtől. Inkább merész és könnyelmű, ha nem is rossz.

Mindezekből pedig azt hiszem, azt is megállapíthat-

juk, hogy ezt tanulni nem lehet, a „chic” nőknek születniök kell.

A „chic” pedig, bár mindig hasznos tulajdonsága volt a nőknek, ma úgy lehet mondani, „fénykorát” éli és legyőzte ősi vetélytársát, a szépséget. Mert vetélytársak voltak. A szép nők ugyanis szépségükkel előnyben voltak a többiek fölött, akik viszont nem tűrték el egykönnyen ezt a fölényt és igyekeztek csinosabbak, kíváncsabbak lenni, hogy ezzel pótolják szépségüket.

És ma ott állunk, hogy a „chic” tényleg legyőzte a szépséget. Ma ezerszer halljuk, hogy ez meg az „chic” „vass”, „stramm” nő és csak olyan kevésszer, hogy valaki szép nő. Sőt maguk a szép nők is belátják ezt, amikor szépségüket elhanyagolva arra törekszenek, hogy chic-esek legyenek. Mert például gyönyörű arcbőrüket, természetesen csodás ajkukat festik, mert tudják, hogy azok természetes szépsége nem vonz és köt le annyira, mint festett érdekességük.

Vagy menjünk végig a nagyvárosok korzóin. Gyönyörű alakok, kemény, kis mellek, gyönyörű selyemharisnyás lábak, karcsu bokák, izgató járás, érdekes arcok, mind megannyi ügyes és stramm nő, tele chic-kel, de szép nő, igazán szép nő, nagyon kevés és azok sem akarnak hatni szépségükkel, sokszor szinte elbujtatják azt érdekességük mögé és az ember szinte csak később eszmél rá, hogy nini, hisz ez a nő tulajdonképpen nagyon szép...

De most jut eszembe, a chic egy fontos tulajdonságát elfelejtettem megemlíteni. Minthogy mondjuk egy értékes festmény is csak akkor bir értékkel, ha van, aki felfedezze benne az értéket, éppen így a chices nő is csak akkor lesz teljesen az, ha egy olyan férfivel áll szemben, aki azt fel tudja ismerni és meg tudja becsülni benne, tehát...?

Azonban lehet, hogy bár mindenkit sikerült meggyőzőm arról, hogy különösen a ma nőjénél tulajdonképpen minden a „chic“-en fordul meg és a szépség joformán már nem is számít, még mindezzel sem tudtam pontosan és határozottan körvonalazni a „chic“ fogalmát. Azért tehát most utóljára még egyszer megkísérlem ezt, még pedig egy kis történettel s remélem, ennek meghallgatása után még a leggyengébbek is tisztában lesznek azaz, mi is tulajdonképpen az a „chic“?

Sz. Ica szubrett volt és B. bankár a szinpadon látta meg először és utóljára, mert azóta nem vette le róla a szemét, ami természetesen nem kerülte el a kis nőcske figyelmét sem. A szemek ismerkedését nemsokára írás-

beli tárgyalások váltották fel, melynek eredménye, miként az előrelátható volt, az volt, hogy a gazdag bankár szíven kívül, még jövedelme egy bizonyos, tekintélyes részét is följánlotta a kis székeségnek.

A bankár pedig, aki őt eddig csak a szinpadról ismerte, hol a színésznők tudvalevőleg egészen mások szoktak lenni, mint otthon a polgári életben, néhány heti személyes ismeretség után, meglepetten fedezte föl, hogy új kedvese tulajdonképpen sokkal chic-esebb nő, mint ahogyan azt képzelte. Ezt be is vallotta a gömbölyű Icának, aki nem állta meg nem

kérdezni.

— De hát mi is tulajdonképpen az a chic?

És két karjával átfonva a férfi nyakát, gömbölyű kis mellét hozzápréselte, ajkát pedig ajkára tapasztotta.

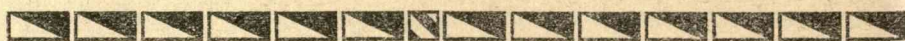
A bankár nem volt valami nagy tehetség és így nem is tudott megfelelő definíciót találni hirtelenében, de föltalálta — magát.

— A „chic“ édesem? Az azt jelenti, hogy ezután a kétszeresét kapod annak, amit ígértem...

És Ica teljesen meg volt elégedve a magyarázattal.

Legyünk tehát mi is!

M. B.

K A L A N D

Eredeti kézirat. Írta: Pék Dezső

A férfi most már nem gondolt arra, ki lehet ez a nő, akit a véletlen szeszélye elébe sodort. Roland Lambertó, a színész, ez a gyönyörű férfi, az asszonyok kedvence, szokva volt a legkülönbözebb, legbizarrabb, legnagyobb szerűbb kalandokhoz. Ugy érezte azonban mégis, hogy a mai mindegyikük koronája lesz.

Az asszony vagy leány, aki oltult vele az eldugott kisvárosi szaloda még eldugottabb szobájában, bizonyára nem a munkásosztályhoz tartozott, talán valami áruház főuri hölgy volt, erre vallott ápolt teste, választékos modora, melyen érzett, hogy akarattal szeretnék megköszönésesíteni.

A nő úgy látszik, tudta mire gondol a férfi, mert két meztelen karjával átfonta a nyakát és csillogó, fekete szemével belecsókolt az övébe.

— Mit törödsz azzal, ki és mi vagyok... ölelj, csókolj, morzsolj össze karjaid között, mert szeretlek, és úgy, de úgy vágyom rád... a szádat... add ide a szádat...

Forró érzékiség áradt ki belőle, fátyolozott hangjából, illatos hajából, reszkető testéből, kéjes, súlyos mozdulataiból. A férfi már tényleg nem törődött semmivel.

Ölbe kapta, a szoba pamlagára fektette és lázasan kezdte velközletni. Egymásután hagyta el a gyönyörű testet a ruha, kombiné, egy csöpp, kis nadrág és amikor a duzzadó, kemény, előreszőkő formákat már csak egy lenge ing takarta, a férfi ráborult, összecsókolta és fesszen imbolygó keblei közé furta a fejét.

A nő kéjesen lihegett föl és vonagló teste várta, kérte, türelmetlenkedte a férfit, hófehér combjait fölhuzta és alsó teste buján föl-föl emelkedett a pamlagról.

A férfi őrjöngve csókolt, benyúlt az inge alá is, összemorzsolta gömbölyű keblét, lesiklott combjai felé, azután egy hirtelen, vad mozdulattal valósággal leszakította róla az inget is.

A kíváncsú, különös asszony ott feküdt előtte a pamtagon, teljesen meztelenül, kemény keblén duzzadva ágaskodtak a bimbók a férfi felé és az egy hirtelen ugrással mellette termett.

A két test kéjes, hörgő, sikoltó nászban tombolva egyesült.

Roland Lambertó a májusi napfény cikk-cakkos játékára ébredt föl, mely minduntalan át akart törni a kis szoba olcsó kretonfüggönyén.

Gyorsan felöltözött, azután fi-gyelme ismét gyönyörű asszonya felé fordult.

Elnézegette, mint alszik hátrave-tett feje a kis párnán, finom, büsz-ke arca milyen kevély még álma-ban is s ez mind csak megérősi-tette hitében: ez az asszony a leg-jobb körökhöz kell tartozzon...

S ezen fölvetődött gondolata nyo-mán a legnagyobb óvatossággal felemelte megnézegette a szanaszét hányt fehérneműdarabokat. A csip-kés kombinét, a kis bugyit, amelyet mikor kezébe vett, szinte látott, hogy feszül, hogy öleli át azokat a pom-pás combokat és hogy fedi el, hogy takarja el a közöttük szunnyadó csodás, vad, buja titkot, amely ezer gyönyörűséget árul el annak, aki megkapja

Nyomokat, jeleket keresgélt. De nem talált. A harisnyája selyem volt, de az nem számít, ma már minden nő selyemharisnyában jár. Mono-grammbetű sehol semmi, az isme-retlen n gyon óvatossá lehet és na-gyon féltheti inkognitóját.

Egyszerre fölillantak szemei.

A kis párna alatt valami meg csillogott.

Odahajolt és megnézte, mi az.

Egy harisnyakötő csattja volt mo-nogrammal. Bizonosan tegnap este az ismeretlen nagy gonddal elrejtette a párnája alá, nehogy elárulja őt ez amit vagy szórakozottságból vett föl, vagy csak az utolsó percekben fedezte fel, hogy elfelejtett ezekből is egyszerűbbet szerezni.

A férfi lehajolt titokzatos kedvese fölé, ölelésre álló karokkal, azzal a szándékkal, hogyha esetleg fölébred, ezzel palástolja el, mit akar tulaj-donképen.

De az alvó nő nem ébredt föl és az ezüst csattiharisnyakötő egy rán-tással a kezében volt. Finom ötvös-munkát tartott a kezében, valóságos kis remekművet, apró, kis gyémán-tokkal kirakva, amelyeknek arabeszk-jei alatt vésett, kis királyi korona és egy nagy X betű bujt meg.

Roland Lamberto nézte a drága jószágát és pár perc múlva már tudta, ki az ismeretlen. Szemei előtt megjelentek a múlt heti társaságbeli lapok riportjai. „Xénia brandusiai királyi hercegnő Párisban.” — Egy excentrikus asszony, diadalmas szép-ségének bevonulása a szépség örök városába. A hercegnő szerint látó-gatásának egyedüli célja: szóra-koznia...

A férfi szemei előtt egy pillanat alatt végigvonult ez a sok fő-és alcim, eszébe jutott a között

fénykép is... tekintete a párnákra tévedt... igen, ez az, ez ő, a gyö-nyörű, szilaj, forróvérű, királyi her-cegnő, akiről annyi mende-monda kering mindenfelé és aki annyi kar-riernek, jövőnek, sőt életnek is lett tönkretevője.

Az első pillanatban félelmet ér-zett, azután büszkeséget.

Letérdelt az alvó mellé, az föl nyitotta szemeit. Nedves, érzéki ajka csókra nyílt.

— Roland...

A férfi megcsókolta az ajkát, az után a kezét.

— Királynőm... hercegnőm...

Az asszony gyönyörű szemeiben riadt fény vibrált, elengedte a férfi kezét és fölült a párnák között. A paplan lehullt az ölébe. Még telje-sen meztelen volt Gyönyörű, két keble megelégedetten, kielégülten, kéjesen duzzadt előre

Észre sem vette saját meztelen-ségét, szigorúan, gyanakodólag né-zett a férfire.

— Mit mondott?

Az önfelédten, mohón, vad gyö-nyörűséggel nézte csodás testének pompás meztelenségét. Az asszony elfogta a tekintetet, észrevette magát

és zavartan huzódott vissza a pap-lan alá, csak szigorú, szinte villogó szemei szegeződtek változatlan ko-morsággal a férfire.

Az meghajolt és halkán válaszolt.

— Mindent tudok fenség...

Nagy csend támadt. Roland oda-lépett hozzá, mélyen meghajolt és megcsókolta a párnán heverő, hó-fehér kezét.

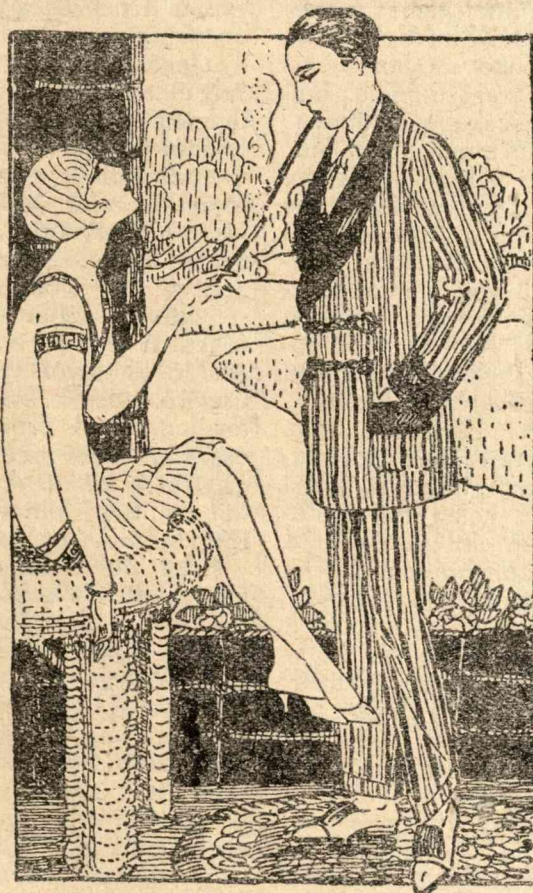
— Menjen... kérem menjen... és felejtse el...

A férfi menni készült, de az ajtó-nál még egyszer visszafordult.

— Remélem, bizik bennem fen-ség... férfi vagyok...

Az asszony keblére szorítva a paplant, fölült és tekintetében meg-enyhült a szigorúság, a csillogó, fekete szemekben ismét kéj, játék, szerelem, vágy játszottak szédítő bujócskát.

— Igen... igen, azt akartam mon-dani magának... a mai éjszakát felejtse el... a mai éjszaka ne éljen emlékezetemben, mint egy különös, csodás éjszaka... legyen ez is ma-gának csak, mint a többi, a meg-szokott, a rendes, a százszor átélt: kaland, egyszerű kaland... semmi és senki más, csak egy kaland...

Fiatal házasságok.

Keresztre feszített szívek

— Irta: K. Margit. —

Valahol odafenn az illúziók pi-
hész felhői mögött két rózsaszín
angyal összedugta a szárnyát, két
szomorúszemű, kicsi angyal, visz-
szafojtott lélekzettel figyeltek egy
percig, aztán az egyik halkán,
tétován tapsolt néhányat apró ka-
csóival. Lenn a földön a nyár
szirmai peregtek az alatt, kelő bim-
bók pattantak újra, édes, pihegő
illatok szálltak be a nyitott abla-
kon egy függönyös szobába, ahol
ünnepét ülte egy nász és halk,
fáradt sóhajban két ember egye-
sült.

Mert már olyan régóta szerették
egymást. Egy kicsi városban, vi-
rágos külterületi kert közepén talált
rá az asszonyra a férfi. A kert akkor
égőpiros pelargoniumokkal volt te-
leszórva, a tornácban egykedvűen
köhécselt egy deresfejű, vézna
ember: jól összehuzta a mellén
a bő háziköpenyét és körülötte
apró, sápadt fiú motozott. A já-
tékkatonákat rakosgatta mindig
egy nagy faskatulyába és bácsik-
nak szöszölte őket, a borzas kis
kutyának pedig azt mondta hal-
kan, az apja székébe fogódzva:
„Tessék elmenni innen, kutyuska.”

Az asszonyi voltak ők ketten,
az ura meg a gyereke, de a piros
kerti virágok nem tartoztak igazán
őhöz. Mert benn, a kicsi sza-
lonban lilaszínű volt minden fény-
törődés, minden árnyék, minden
szövetdarab, és ebben a levegő-
ben fogták meg először szomorú
megdöbbenéssel egymás kezét.

Megpróbáltak barátkozni. Az
asszony gyönyörű svéd novellá-
kat fordított akkor, háborús északi
vizekről, nagy, kékszemű halá-
szokról szólókat, elolvasta neki, a
férfi pedig a zongorához ült és
egyszerű, de csodálatos mélység-
ből jövő dallamok gyöngyöztek
fel az ujjai alatt. De egyre több-
ször érezték, hogy a kezük meg-
reszket, agyukon átnyalnak a pu-
ha hangok, pillantásuk riadtan tör
egymásra és künn a tornácban
egyre köhög az idegen ember.

— El kell mennie innét, sietve,
nagyon messzire! — sürgette az
asszony. Még viaskodott egy ideig.
A férfi alapiában talán nem is
akarta nagyon azt, éppen azt,
amit néha őrzöngve követelt, hogy
a másik percben töredelmes bün-

bánattal boruljon a földre, mond-
ván: „Igaza van, magának van
igaza!” Az asszonyt néha csalóka
mámorba ejtette az adakozás vá-
gya, de a veszedelmes percekben
mindig halálos, szinte állati rémü-
lettel hátrált meg a „bűn” előtt.
A jólismert csaták ezek! De egy-
szer idegenből komoly, nagy le-
velek jöttek, a munka izent, a fejlő-
dés, a hírnév, siker. „Tehát elme-
gyek!” — mondotta a férfi. „Győz-
tem!” — suttogta nagyon szomo-
ruan az asszony és hát kinek
volt igaza? Egyideig akkor lo-
bogó, szerelmes írásokkal, viharos
szókkal gyötörték egymást, de
megsejtették, hogy e harcok tom-
bolása el fog csitulni és akkor
nem marad semmi. Pedig valami-
nek maradnia kell, amihez me-
neküljenek. Akkor lettek aztán me-
gint „jó barátok” és a ritkán
szállongó fehér levelek az anya
és fiú viszonyát, a tiszta szeretet
gyöngéd bensőségét mimelték. De
azért mindegyikre leszálltak néha
a tücsökdalos, szénaitatos, ve-
szedelmes, nagy nyári esték, a fájd-
almas és epedések órái, árnyék-
talanul tiszták, köznapiatlanul szo-
moruak voltak ezek, olyan egy-
formák, mint valami örökösen
visszatérő álmódás, holdsütte vi-
zeken uszkáló fehér hattyumadár.
„Ez az egy gondolatom tiszta!”
— suttogta néha édes szomorú-
sággal a férfi és nem jutott eszébe
az idő és távolság, amely ilyen
tisztaára mosta. „De egyszer vissza
fog jönni!” — erőlködött néha az
asszony, amíg az alkonyatban vé-
gigjárt a kertet. A szájába szori-
tott egy nagy, piros virágot és vé-
resre harapta az ajkát vele.

Évek multak el, események jö-
tek, szálltak és ez a kicsi történet
egyszer csak elvégződött úgy,
hogy a hozzá hasonlóknak sohasem
szoktak végződni. „Hiba, — mon-
daná valaki, — épp itt kezdődik
a hiba!” És ez igaz lehet, de
nem szabad rágondolni, mert hi-
szen valahol a hibának is el kell
kezdődnie, különben minden örök-
életű volna a világon. Az történt,
hogy egyszer csakugyan meglért
a férfi a pelargonias házba, de
akkor már az asszony gyászruhá-
ban volt, az ijedszemű kis fiú pe-
dig komolyan állt elébe a tornác-
ban.

— Apa elment, — messze, a
fekete kocsin. Nem is jön vissza
többet...

A férfi az ölébe vette a kicsi
szegényt, odafönn pedig már ak-
kor összesugott a két komoly,
csöpp angyal, a hótiszta illúziók
fellegei között. Attól kezdve figyelni
kezdtek az esetet, kételkedő, okos
gyermekmosollyal, mint aki fél,
hogy a felnőttek játékból megint
be fogják csapni. Kíváncsian, hal-
kan és mégis tétován ők tapsol-
tak, mikor a fiatal nyár szirmai
peregtek a nász ünnepén és a
szerelem fáradt sóhaja leszállt.
De azután szétrebbentek a kicsi
angyalok bujocskát játszani a
nagy, pihegő fellegdunnák közé. Ez
mulatságosabb volt, azután nem
is jó sokáig nézni. A mesének,
úgy látszik, vége és míg új mese
kezdődik, amit majd figyelni ér-
demes, valamit addig is csak kell
csinálni.

A mese hallgatott. A fővárosba
költöztek és Budán laktak, fenna
Tabánban, a hegység meredek
szirtfokaihoz közel. Földszintes,
kicsi házuk volt és ide vándorol-
tak mind a lilaszínű árnyékok és
drapériák, de a kertben itt csupa
hosszuszáru, halványsárga orchi-
deák és nagy, lila hegyi csajkárók
nőttek.

A mesétől el kell bucsuzni, ez-
uttal végképp. Mert, ami most tör-
ténik, az valami egészen ostoba,
cseppet sem felsőrendű dolog, csak
olyan, amit ki szoktak hagyni az
olvasókönyvekből és az életben
is zárójel közé tesznek az embe-
rek.

Az asszony hét óra tájban ke-
rült elő a munkából. A napszállat
aranybronz verőfénye végigkísérte
a Dunaparton, előntötte a világos
batisztruháját és aranyos árnyé-
kokat lopott bele a barna hajába,
állatszö, de azért üde bőre alá.
Karcsu alakja megnyúlt, kiegye-
nesedett, a szeme mosolygott és
a vállain olyan könnyűnek tetszett
az élet; amerre ment, mindenütt
utána néztek az emberek.

— Mindjárt nála leszek! —
gondolta és csaknem dalolni kez-
dett az utcán, aztán kislányos

szökkenésekkel suttant be a hűvös kapuiv alatt.

Mosolyogva sietett át a verandán. Az ebédlő asztalán a félbehagyott lerítés nyomai, a másik szobából halk nevetés hallatszott és valami különös, reszelősen érdes, fojtott beszéd. Egy pillanat. A kelletlen megdöbbenés még át se rohanhatott valamennyi idegén, még egyszerűen, gyorsan nyitott be és a nyugodt hangján mondta:

— Eredj, leríts hát, fiam!

A gömbölyű leányzó skarlátpirosan huzódott el a zongora mellől, a férfi pedig hirtelen végigzuga a billentyűket — szokatlannul, durván — és ebben a percben már nagyon szánalmas volt. A leány azóta odakünn csörömpölt a villákkal.

— Soká vártunk rád! — mondta az ember és nem nézett az asszonyára.

Az pedig éppen olyan mozdu-lattal nyult a kalapjához, mint tegnap vagy tegnapelőtt. Mint mindig ilyenkor, hogy ledobja hamar és bozzásíessen, az ölébe simuljon, puha, fehér karjával átfonja, tiszta, nemes, finom lényével pazarul megajándékozza az embert, az egyetlen elsőt, igazit. Már feléje indult, aztán hirtelen vak döbbenéssel állt meg. Mi történt? Ostobaság! A férfi kabátja könyökén felül fehér volt a lisztportól és apró, havas* foltok kiáltoztak a zongora ébenfáján is. A leánynak ma szitálnia kellett, igen.

Ijedt rébbenéssel fordult meg a hálószoza felé, az arcát, a homlokát elöntötte valami rémségesen forró vérhullám. Még ne, — csak még egy percig ne! A besötétített fülkében magára csukta az ajtót. Csend. Csak valahova el lehetne rejtőzni... a párnák közé, csak gyorsan, míg szét nem pattan minden... és hirtelen, kétségbeesett gyorsasággal közétemelkezett az ágy illatos, fehér pihéinek. A fülében érezte már azt a halk, jól-eső zsongást, ami az eszméletlenség küszöbe... csak percekig tarthatott az egész.

Halk döngetésre riadt. Egy kicsi láb türelmes egyformasággal ütögette az ajtót.

— Mamácska! Jöjj ki, mamácska. A vacsora bent van.

Felugrott és eligazította a ruháit:

— Mindjárt, kis fiam!

Már eszénél volt, már értett mindent. Az ágy széléhez ült és az éles fához szorította a fejét. Egy szolgáló, igen. Vastag darócinget

visel, ami szürkén tűnik elő a kurta ujjas alól, hél ráncos szoknyát egymás fölött, amik közül csak a felsőket mossa időnkint, csuf, inas lába van, dagadtak, kékes erekkel, mosolygó, vidám állatszeme, duzzadt piros szája, harminckét széles, fehér foga. Amikor lép, módosan riszál egyet a farán.

Felemelte a fejét, meglátta magát a tükörben: és halványnak, tördöftnek látta; meddő évek nyomai, az intellektuálitás minden fáradtságával a ráncos, érdekes arc vonalain. Milyen ideges a szeme csillogása, milyen beteg módon torz alatta a mély, kékes árnyék, a vértelen homloka körül milyen tullengő a sűrű, barna hajkorona tömörsége. Az előrehajló, fehér nyak, a vállak gyöngén ivelt vonala, a halkan elhul-lámozó csipők, — oh igen, — ez a leány husos, erős, mint valami duzzadt, vérbélű gyümölcs, az ölelésre ő alkalmasabb. Igen, de hisz ez otromba és másodrendű dolog, az élet minden finom, nemes és teljes gyönyöre mégis itt van nála a férfi számára. De vajjon ennyi minden?

És most még erősebben elfogta a forró, gyötrelmes szégyenkezés. Mit tegyen? Ha most kimenne és haragvó méltósággal egyszerűen elüzné azt a teremest, aki a szemében most vált hasznos házibutorból teljes erejű és igényű „másik asszony”-nyá. Ha elüzné. A férfi szavát se emelné érette.

De már érezte, hogy nem bírta, nem fog így, fázósan idegen volt tőle az egész. Az érzései ösztön-szerű, szinte testi arisztokráciája rémülten tiltakozott. Szembeállni, viaskodni, győzni, ilyen csatában? Egy cselédleánnyal, aki a házasságuk negyedik hónapján hozzádörzsölte vaskos, kemény vállát, lisztes szoknyáit ahhoz az emberhez, aki számára ő teremtdöft, egyedül csak ő, az áldozó, megérő, igazi emberfél. Nem, nem teheti. Mivé lenne az életük, a sok elmúlt, gyöngéd, halkan epe-dő pillanat, a magános tavaszok, elpazarolt nyarak, minden letöretlen virág és elmulasztott csók, amin az ifjuságunk elveszett és a rövid boldogságunk felépült.

— Mamácska, jöjj már! — könyörgött félig sirva a szomorú gyermekhang és egyformán, halkán, ügyetlenül döngött az ajtón.

— Megyek, fiam!

*

Az ember már a vacsora mellett ült és nem nézett fel az újságjából, amíg gyöngén érintette az asszony kezét:

— Parancsoljon!

És beszélgettek is. Szó volt a fősvény szerkesztőről és az új opera diszleteiről. Aztán Julcsa aludni vitte a gyereket, az asszony pedig lassan kezlyűt huzott és könnyű, szürke porköpenyt vett föl.

— Hová készül? — kérdezte fojtott ijedtséggel a férfi.

— Járni akarok egyet a bástyán. Fájt ma a fejem.

— Egyedül?

— Egyedül.

Érezte, hogy most fájdalmat okozott és ez nem illet a programjába. Már meg is bánta, de mennie kellett, kellett. Egyedül akart lenni. Sötét ruhában, igénytelenül, szegett fővel, színté lépteten osonni az alkonyatban, az utcákon, ahol még az imént süttött a nap, szembe a vizparti, esteli szélel. Egyedül lenni, valamivel elszámolni, valamit elvégezni, kicserélni. Az utcára lépett.

Mi történt? Talán semmi és ez éppen a rettenetes.

Az alsó rakpartra ment és a tiszta hullámokat nézte. Ezek így folynak már ki tudja hány ezer éve és minden, ami történik, már volt egyszer, ugyanugy, akár csak az egyforma habok születése. Egyszer, mintha ő is állt volna ilyen üresen, kifosztva valami alkonyatban egy vizparton. De nem ebben az életben. Már tudja. Az ő élete egy kicsi, pelargóniás házban folyt le, ahol pirosan égtek az örök egyforma lázak, meddő sóhajok repkedtek és ő valami álomba ásott, beteges türelemmel ápolta első urát; amíg a másik, a csodás dallamok embere, idegen nagyvárosok utait járta.

És most, egyszerre hinni kezdte. Oh isten! Mennyi új, polypkaru rém, mennyi suhogó, libegő, mocskos női ruha, mennyi ígérő, széles mosoly, nehéz illatok, milyen zavaros, bűzös tengere a feledésnek, a problémákat oldó sötét, durva mámornak. A sok lihegő, duzzadt ajak, ami felé csak nyulni kell. Már látta, életre kelt benne minden szó, amit valaha olvasott vagy hallott, az ocsmány mesterkedésekről, tulhajszott idegekről, ronda ernyedtségről, titkos, érthetetlen bűnökről és fölcsigázott aggyal látott, látott minden. Torzan mosolygó, nedves, vörös szájak

törtettek vigyorogva feléje az ezerszinű, idegen villanylámpák alatt és e meduzafők közt ott látta azt, akit szeretett, akire ő fojtott, édes bánattal gondolt a megszépülő messzeségből és hév, nyári éjszakákön órákig nézte merőn a poros, fehér utat, ami a gyöngyszinű ég felhőibe veszett. Onnét jön egyszer a kocsija az állomás felől. És minden reggel előkeresett egy rejtett, kicsi arcképet és remegve, pirulva, mint egy növendékleány, megcsókolta a szemét.

Fáradt volt, fölneézett és a homályban, a hídfő oszlopánál megismerte a férfit. A két acélszürke árnyéku szem, igen, most is szembe nézett vele.

— Féltem, hogy meghül, Ilona, most hazakisérem.

Hirtelen forró undorral szerette volna mellbe lökni, messzire eltaszítani maga mellől: nem nézett rá és csendesen a karjába fűzte a kezét.

*

És hazamentek és lepihentek a függönyös szobában, aminek ablaka a kertre nyílt és a párkányt hulló szirmokkal peregte be minden nyári éjszaka, immár a késői szeptemberi nyár.

Hanyat feküdt az asszony és a drapériák rojtját számlálta. Milyen különös! Mi különbség a tegnapi éjszaka és a ma között. Talán csak az folytatódik és álom a nappal minden zürzavara. Pedig nem, ő tegnap éjszaka meg akart mondani valamit az urának, beszélni akart az eljövendőről, a nagy, titokzatos, örökké fontos valakiről, aki ma még a Semmi, de a lehetőségek egész világa. Meg akarta szorítani csendesen, háláosan a kezét, hogy könnyek között ígérhesse meg neki a kicsi angyalt, aki eljön hozzájuk és lésszen kettejük helyett egy. Édes szenvedések, boldog remegés, játékos gondok közelednek, a csoda, a nagy csoda. Tegnap nem mondta el, hogy egy napig még előre örülhessen az ő örömeinek és ma nem fogja elmondani neki.

Egyszerre valami egészen okos dolog jutott eszébe. Hátha az, ami történt, valójában egy cseppet sem jelentős, csak az ő túlszigázott idegeiben, zavart agyában nőtt ilyen óriássá. Igen, ez mégis valószínű! Már tudta, hogy a mostanihoz hasonló időben nem megbízható az asszonyi ítélkedés. De most józan. Most gondolkodni

fog. Tehát mi történhetett? Az ura átkarolt egy szolgálót, talán félig tréfásan, önmagának tetszelgő léhasággal. Ki ura a pillanatnak? Talán meg is csókolta. Ez rettenetesen durva izléstelenység mindenki szemében, de miért? Csak azért, mert itthon történt, a házban, a szentélyben, a felesége cselédjével, igen, az emberek így ítélnék meg. Mert máskülönbön csak elnéző mosollyal szabad tudtul venni okos asszonynak az ilyet. Csak ennyi az egész? És már megtévedt a következtetése. Nem, így csak gondolkodni lehet, nem érezni!

És nem jött álom a halvány selyemmel huzott spanyolfal mögé. Egyszer... igen, a más asszonya volt még, egyszer ő is odaadta ennek az embernek az ajkát, egy félig szüszies, de millió vad gondolattal megterhelt kicsi csókra, egy bucsucsókra.

Előrehajtott arcát, könnyes szemét, vonagló száját adta oda a sok szomjas tilalomból és a férfi, míg halkán, imádatosan, könnyörögvé alig érintette a csókjával, igen, — emlékszik — örült, vonagló szorítással csaknem összerörte a két kezét, amit a magáéba fogott. Ő akkor azt hitte, sokat, nagyon sokat adott és egy utszéli parasztleány ugyanazt adta neki és talán erre sem volt kevesebb szüksége. Ez a Julcsa egészen derék, kötelességtudó ember, ügyes és jóra való személy. Milyen mérhetetlenül értékes azokhoz a százakhoz képest, akik a kóborlás éveiben pazarul osztottak neki mindent, amit ő megtagadott. Hát ilyen otrombán egyszerű az élet? Az ember éhes, az udvari ebédek lakomáin pedig csak finom, eszményi játéka folyik az evésnek. Pfuj!

Most már a végleteknél tartott. Azt gondolta: talán minden ajak egyformán értékes, amíg csókolni tud. De miért nem érzik így az asszonyok is... egy munkás, egy kocsis csókját, gyalázat!

A selyemfalon túl megmozdult a férfi.

— Alszol, Ilona?

— Azt hiszem, már aludtam!

— Nézd, asszonykám! Nézd, valamit szeretnék mondani neked. Azt hiszem, ma félreértettél valamit. Az egész egy nagy ostobaság volt. Belátom, hogy nagy izléstelenység, de te okos és jó vagy és az egész nem nagy dolog. Ugye nem vettél komolyan. Ha akarod...

Akadozva, kérve, röstelkedve beszélt és rekedt iszonyattal sikoltott bele az asszony. Már felugrott volt,

sápadtan, reszketve ült az ágy szélén és kezét maga elé tartotta.

— Hallgass! Az istenért! Egy szót sem!

Az ura hozzá akart sietni. De, mikor látta, hogy vonaglik az undortól, a gyűlöletől, láztól, haragtól, ijedten hátrált és nem merte érinteni.

*

Hetek következtek, amikről nincs mit beszélni. Mindennap reggeliztek és ebédelték, dolgoztak és társalogtak, mint azelőtt, békés, szerető hitveseknek látszótlak szinte az önmaguk és egymás megtévesztéséig és mégis, az egész világ megváltozott bennük.

Ez az élet a pokol minden gyötrelmét hozta valakire és ez a valaki a férfi volt. Mint valami börtönben, úgy érezte magát. A tömlőc minden fala állásztó, puha ködből van és csak, amikor nekiront, hogy kimene-küljön, akkor válik kemény sáncfallá. Néha, mikor ránézett erre a komoly, nemesen nyugodt, szomorú asszonyarcra, rázni, fojtogatni, útni szeretie volna vak gyűlölettel. Hát mit akar vele?

Igen, beszélnünk kell egymással! — határozta el egyszer hazamenet. — Tisztába kell jönnünk, — vagy-vagy, — ez az élet nem folyhat tovább. A zavar, kényszer és szegyenkezés költözött be hozzánk, vége a nyugalomnak, már nem tudok dolgozni.

Hol van édes mama? — kérdezte a kis fiától, aki a karszék támlájából és a függöny leelőg végéből sáfort csinált magának és csendesen üldögélt benne, mert az az ő háza volt.

— Mama ott benn, a diványon!

Csakugyan ott fektült, nagyon sápadtan, kuszált hajjal, valami ismeretlen testi szenvedésről elgyötörve. Amikor ránézett az ura, csaknem könny szökött a szemébe. A férfi szerelmének minden nemesebb vonása, a védelem, a gondoskodás, a becézés vágya mind feltámadt benne ebben a percben a szegény öszszetört teremtes iránt. És valami homályos sejtés is megfogta, — mi ez? — Az asszony csakugyan halványnak és gyöngének látszott az utolsó hetekben és ő... talán félre-magyarázta... talán?...

Gyorsan lépett közelebb és csak egy hajszálon múlt, hogy túlradó, gyöngéd szerelemmel elé ne térdeljen bűnbánva, esdekelve: „Aljas kutya vagyok, kívánj akármit, bűntess, gyötörj, sirj, fenyegecs, de szeress, ahogy én imádlak!”

Mielőtt szólt volna, az asszony arcára nézett. Látta a keményen, szigorú akarattal összeszorított száját, dacos, lezárt szemeket, görcsösen kapaszkodó, vékony ujjait a sötét hajhullámok közt. Az asszony ébren volt, tudta, hogy mellette áll és nem nyitotta fel szemét. Világos, el akarja kerülni a szóváltást. A férfi pedig csendesén, lehajtott fővel mení ki a szobából.

*

És megint jöttek hetek és megint nem történt semmi, vagy, ami történt is, azt nem lehetett észrevenni, mert nagyon benn, a legmélyen folytak a napok és éjszakák gyilkos kis tragédiái. A sárga orchideák leszégték fejüket a kertbeu és az ablak deres lett néha, a csendes kis fiu pedig sokszor rajzolt ujjával a homályos, nedves üvegtáblán. Már szürke volt az alkonyat, mikorra hazaért naponta az asszony és csendesén köszöntötte az embert, aki a tűz mellett a hintaszéken gúnynyasztott.

Az asszony nagyon homályosan érezte már, hogy ezek a látszólag nyugodtak, egyenletesen lüktető pillanatok a végső konzekvenciáktól terhesek. De azért nagyon soká elűldögélt a konyhaablakban, nézte a kert pusztá köröit, a deres, fiatal fákat, az ég homályos üveg színét és a kerítésen néhány felfordított kő csöngött. Tudta, hogy történni fog valami, akkor is, ha nem siel, nem határozza el, ha nem is akarja. Így, ölbetett kézzel, ülve is maradhatna és mégis elkövetkeznék ma a megoldás, biztosan, mint a vak ösztönök munkája.

És mégis, mikor már egészen besötétedett, felállt és a szobájába ment. A kis, fehér íróasztal, a kedves, percegő tollak. Igen, írni akart, levelet írni. De mit! Igazságot? Hisz tudta, hogy amit most átél és érez, azt szokták hivatalosan „pillanatnyi elmezavar“-nak mondani. Mosolygott is ezen llt nincs okfejtés, magyarázat, semmi határozott gondolat, milyen jó, mert ez az állapot át fogja őt segíteni valami nehézségen, ilyen kábultan, most könnyű... és az a fő, hogy azutánra is minden elcsitul. Sielni kell, míg tart ez könnyű, furcsa zavar. Letete a tollat és a halántékát fáradt mosollyal hajtotta a kicsi forgópisztoj csöve fölé. A ház türes volt, senki sem hallott semmit. És csendesén, egyenkint, szinte melódias csepeggéssel esett a padlóra egyik piros vércsepp a másikon. Egy kései légy zümögött

buta mámorban az összetapadt vértől nedves hajcsomóba keveredve.

Kinn az előszobában támadt először nesz. Apró lábak futása, halk gyereklíhegés, a kicsi fiu nagyon örült, hogy ő most huncut volt és

előreszaladt apától. Aztán elszomrodott, hogy az ajtót csukva van és egyformán, halkán, türelmesen, dőnzeni kezdte:

— Mama! Nyisd ki hát, mama!

KLAUDA ASSZONY

— Eredeti kézirat. — Irta: Wild Oszkár. —

A szerelem illúzió és a megkívánás beképzelés. Ez nagyon régi dolog és én nagyon is, ha más ügyeiről volt szó, így vélekedtem némi lekicsinyléssel és sehogysen tudtam megérteni, hogy lehel valaki a „megbolondulásig“ szerelmes és hogy tehet valakit „örültté“ a vágy.

Azonban, miként majdnem minden hitetlen életében eljön egy nagy, döntő pillanat, mely hívóvé változtatja, úgy én is nemsokára hinni kezdtem a szerelemben és vágyakban. Hogyne hittem volna, amikor ez egyszer engem rohantak meg, engem ejtettek meg, engem kineztek.

És hogy kineztek! Éjszaka álmatlanul fetrengtem legényágyamban és szemeim előtt megjelent Klauda asszony, pompás teste, gömbölyű keble, erős combjai, rám nézett csodálatos szemeivel és én lihegtem a vágytól. Sokszor azt hittem, csak tulfeszített és tulfűtött energiám okozta ezt az olthatatlan szomjúságot az után az asszony után és a könnyű kis nőcskék karjaiba vetettem magam, — de hiába.

Klauda asszony tudott olthatatlan szenvedélyemről és először kikacagott, később kigunyolt, majd megharagudott, azután elkomolyodott és végül: megadta magát. Megszédítette vad vágyam, lázas fiatalságom, a belőlem kiáradó szenvedélyes forróság, amely, ha csak rá néztem, tüzelő, szerelmes napként perzselte héfehér nakát, vállait, gömbölyű, meztelen karjait. És megadta magát. Egy este, opera után fölki sérttem a lakására.

És ott az illatos, buja, meleg kis budoárban...

Felejthetetlen este, felejthetetlen éjszaka volt. Mintha csak tegnap lett volna, olyan élénken él emlékezetemben.

A budoárban kellemes meleg volt és egy kis, a menyezetről vékony aranyláncon függő örökmécses-szerű,

homályos lámpa bizonytalan félhomályba burkolt mindent.

Klauda asszony megállt a toalettükör előtt és szembenézett magával. A selyemruha hozzáfeszült testéhez és felém domborította combjaiból elődomborodó, gömbölyű ülepét, ami vad vágyakat ébresztett bennem.

Azután mellém ült a pamlagra. Pompás teste kéjesen süppedt be a puha párnákba. Lábai felcsuszott a ruhája és erős térdei elődugrottak. Egész teste megfeszült, szemeiben a gyönyörváros tüze reszketett felém.

Párás, fojtó meleg csapott meg, a szemekben föllobbant a hívó, vágyó láng és én: ráugrottam. Reszkető kezekkel hámoztam ki lüktető testét ruhájából, lihegve fosztottam meg puha combjait a rájuk simuló kis bugyitól és simogatni kezdtem forró, selymes kis testét.

Testét bizsergés járta át. Hanyat dőlt a pamlagon. Rávettem magam. Sikoltozva pattantott vissza magáról. Kéjes, vad játék volt ez, amíg engedte, hogy összeforjunk.

Mozgásba jött. Egészen fölemelkedett, kezei görcsösen ragadták meg két vállamat és maga felé húztak...

Klauda asszony egyszer, egy mámoros, vad, lihegő éjszakán az én asszonyommá lett, az én asszonyom volt...

Fogorvosnál.

— Na, doktor ur, mit szól a fogaimhoz?

— Nagyszerűek.

— Nagyszerűek?

— Persze. Nyolcat ki kell húzni, tízet plombázni.

— És mégis nagyszerűek?

— Hát hogyne, nekem nagyszerűek.

A MÉLYSÉG FELÉ

(Eredeti kézirat.)

Regény - Írta: Győry Endre

(Utánnymás tilos)

— Győry Endrének nagyszabású regénye a mai, modern társadalmi életből. — (4)

— Kérem, Ernő, üljön csak egészen nyugodtan mellém és beszéljünk okosan. Mi az, hogy rossz lány? Maguk férfiak rettenetesen önzők. Ha maga mondta volna ugyanezt valakinek, az a vállára ütött volna elismerőleg, na végre igazi férfi akarsz lenni, de mert én, a leány, a véletlenül nőnemű ember tettem ezt a kijelentést, maga azt mondta nekem: hát rossz akar lenni? Nem, Ernő, nyugodjon meg, nem leszek rossz.

— De... hiszen én mondtam magának valamit, beszéltem valamit a jövőről... és maga meghallgatott...

— Csak: hallgattam. Vártam. Tudtam, egyszer eljön az ideje, amikor meg tudok magának mondani mindent, úgy, amint van... Hát: így van ez Ernő. És az egyedüli, legjobb megoldás: maga marad, én megyek és nem maradunk mások egymás számára, mint jóbarátok, akinek én magát mindig tartottam is...

— Akkor őszinte lett volna...

— Vannak egyes dolgok, ahol nem lehet az ember őszinte, csak ha eljön az idejük...

Ernő megfogta a leány kezét és görcsösen magához vonta.

— De Lenke... szeretem, végtelenül szeretem...

A lány gyöngéden kiszabadította magát és mosolygó arccal, de hangjában fáradt szomorúsággal válaszolt:

— Pedig a maga, illetve a maguk felfogása szerint, igazán nem érdemlem meg, sőt nem is vagyok, amint mondják, magához illő... magának egy csendes, szelíd, tiszta lány való, egyáltalán nem olyan, mint én...

— Lenke... hogy értsem ezt...?

— Ahogy van... Ernő, én félrevezettem magát. Maga úgy ismert engem és azt gondolta rólam, hogy nagyon jó vagyok. Igaz. A

lelkem, az nagyon, végtelenül jó és ha csak lelkem lenne, a jósnak olyan fokára tudnék fölemelkedni, hogy már érezném a végtelenség nagyszerűségének a közelségét, de testem is van, amely, érzem, belekapaszkodik a lelkembe és együtt megyünk, huzza lefelé, a mélység felé... én a maguk felfogása szerint ebben a pillanatban rosszabb vagyok még azoknál is, akiktől maga irtózik, noha elismeri, hogy sokszor az éhség, a szükség és egyéb körülmények kényszerítik őket arra, hogy a testükben találják meg kérészfőrsüket.

— De Lenke, micsoda szörnyűségeket beszél... ne... ne folytassa... mit akar?

— Ernő, az igazság sohase lehet olyan nagyon szörnyű, mert mindig valamilyen szépséggel veszi körül az, hogy igaz. Az igazság pedig az, hogy... hogy én — régóta nem vagyok lány, sok éjszakákat nem töltöttem otthon és talán a barátai között is vannak egyesek, akik ismernek, úgy, a sőtéből...

A fiu fölugrott, ijedten nézett a leányra, kezei ökölbe szorultak, lélegzete elállt, hogy arca nekivörösödve eltorzult, azután viszarokkadt a pamagra és kezeibe vágta fejét.

— Amikor maga elment tőlünk, hogy lefeküdjön, akkor én elindultam, mert gyötörtek a vágyak és sovárogtam élni...

Nézte a fiut és annak görcsösen vonagló, magába roskadt testét.

— Amig maga áttanulta az éjszakát, hogy majd engem feleségül vegyen, én megrészegültem a csóktól, a mámortól...

A fiu testét hangtalan zokogás rázta meg, Lenke sajnálkozó, megbánó melegséget érzett a szíve körül. Közelebb bújt hozzá és megsimogatta a haját...

— Ernő, ne haragudjon... ne ítéljen el... az élet szinte végtelen és olyan sokan vagyunk... és nem is kell sokáig keresnünk, megtaláljuk azt a valakit, aki nekünk van teremtve... most tévedett, de magának is el fog jönni a magáé, engem pedig: elfelejt...

Egészen hozzábújt a fiuhoz. Karcsu teste hozzátápadt erős derekához. Ugy szeretett volna ebben a pillanatban jó lenni és érezni magán a fiu becézó szerelmes simogatását. Lehajolt kezéhez és rájuknyomta kipirult arcát. A csontos kézen kusza férfiszálak pelyhedztek, amik megcsiklandozták bársonyos bőrét. Megremegett. Testén könnyű bizsergés szaladt végig, ébredő vágyviharok távoli villanásai.

— Ernő... Ernő...

Ez a fiu volt az, akihez legközelebb állt, lelkileg, mindennap együtt voltak, de aki soha még a kezét sem fogta meg és az a sok rejtett vágy és kívánság, most, amikor maga mellett érezte, egészen közel maga mellett, előtört belőle. Odafeszítette magát hozzá és alázatos ajkaival megkereste az ajkát és remegve, félve csókolta meg.

Óvalosan, könnyörögve simogatták nedves ajkai a fiut és amikor érezte, hogy azok végre lassan visszaadják a csókot, vad extázisban szívtá a kemény, izmos, husos párnákat.

Ernő megszedült. A vágy, a szerelem, a megvetés, a düh egy óriási szenvedélyrohamba fojtva törték ki belőle. A leány karjai átfogták a nyakát, érezte, hogy gömbölyű keblei a mellét verdesik. Lefejtette magáról az ölelő karokat és vadul, durván szorította magához a karcsu testet.

Lenke fölsikoltott és borzongva csuklott hátra a sezlónon. A fiu leszorította, kezei végigszántottak

Győry Endre nagy sikert aratott regénye, **A kapu előtt** kapható a kiadóhivatalban. Küldjön be 42 lejt bélyegeken, külföldről megfelelő valutát és portómentesen kapja meg a csinos kiállítású, érdekes regényt.

egész testén, minden gömbölyűségén, minden kíváncsós, forró, izzó formáján, ajka vadul harapott vállába, összecsókolta haját, homlokát, szemeit, száját, azután befurta fejét a keblébe, hatalmas teste szinte összepréselte az alatta lihegve kigyózó leányt és melléből vad, öszszefüggéstelen szavak törtek elő.

Lenke behunyt szemekkel, lüktető testtel érezte a nagy csatát, karjai átfogták a fiu nyakát, fejét lehúzta az övéhez és lázasan, lihegve sugta:

— Ernő... Ernő... hiszen én is szeretlek téged... olyan nagy vagy, olyan erős vagy.

A fiu megtorpant e szavakra, karja ölelése, teste elzsibbadt, ajkával az ajkába harapott, egy pillanatra mozdulatlan maradt, mint a vihar előtti ijesztő, nagy szélcsend, szemeiben sötét tűz lobbant lángra. Lenke ijedten, visszafojtott lélegzettel meredt rá, ő pedig fölkapta fejét mint egy dühös, agyonhajszolt bika, lerázta magáról az ölelő karokat és föluggott.

Lenke ott feküdt előtte a sezlónon, széttáplált hajjal, félig nyitott, érzéki szájjal, fátyolos szemekkel, szétdult ruhával, amely föltűrődött lábain és látni engedte combjaira simuló kis csipkés fehérneműjét — s Ernőnek eszébe jutottak hirtelen diákéjszakái. Utálatos, de valami titkos hatalom vonzotta befejezése: egy sezlón és egy lány, ugyanilyen szemü, ruhájú, féligföltűrözött lány.

Rámereedt és ezer vad átok tolt ajkaira. Fuldoklott. Sirt. Remegett.

— Te, te...

Lenke szemeiből elszállt a mámor. Fölemelkedett és kétségbeesetten kiáltott közbe.

— Ernő... legalább te, te ne mondd...

Szemeiben könnyek ragyogtak és Ernő görcsösen tartotta önmagát, hogy oda ne rohanjon, lába elé ne boruljon,

— Te... te szerencsétlen...

Elfordította a fejét, odament az ablakhoz és kibámult a tavaszba. Lenn az uccán diáklányok jöttek, meglátva az ablakban álló fiut, összesugtak és csintalanul kacagtak föl hozzá. Szemeikben asszonyos nagyság csillogott s hajukba

hulló virágszirmokat tűzdelt a csókolódzó, langyos, szerelmes lavaszí szél.

Lenke fölemelkedett, megfésülte haját, lesimitotta magát ruháját és némán, felszegen állt ott a szoba közepén. Szólni akart. Ernő... oda akart hozzá menni... és csak állt és várt, még csak nem is gondolkozott.

A fiu hirtelen visszafordult, megállt előtte és vadul megszorította csuklóját.

— Lenke...

— Fáj, fáj...

— Az erős kéz erőltetül hullt róla vissza.

— Bocsáson meg...

Hirtelen észretért. Mit is akar, mit is akarhat. Hát van joga valamihez? A szerelemnek vannak kötelességei. De jogai, csak ha viszontszeretnek. De így...

Megfogta a lány mind a két kezét és a szemeibe nézett.

— Isten vele Lenke, sok szerencsét kívánok és ne felejtse el: mindig jóbarátja maradok, akire számíthat.

Megszorította a magáéban tartott kezeket és kiszabadította őket, föltépte az ajtót, elrohant. A lányt otthagya szobája közepén. Majd kitalál, haza fog találni egyedül is...

Igaz, erre nem is gondolt, sem mire sem gondolt. Ott kezdett számot adni gondolatairól, mikor megkezdődött a délutáni előadás.

Az asztalok mellett fáradtan dolgoztak a kollegák, a boncterem levegője ijesztően fulladt volt. Fáradtan dolgoztak a kollegák és álmosan, a délutáni előadásokat még a legszorgalmasabb medikus is unta, különösen most, amikor már odakünn erősen nekimelegedett, nekitavaszkodott az idő, csak lézengtek jobbra-balra és minduntalan az órán voltak a tekintetek.

Ernő lázasan kapta magára fehér köpenyét, kezébe szorította a szerszámait, azokat a kecses, csillogó, játékszernek kinéző kis műszereket, amelyekről senki sem gondolná, hogy sokszor élet-halál fölött döntenek és határozott léptekkel indult el a hatos asztal felé.

Várnai professzor lekicsinylő, gunyos, mondhatni cinikus mosollyal járta rendületlenül a tantermet,

nem szólt egy szót sem, nem tett egy megjegyzést sem. Egyszer csak megállt és ottfelejtette magát az egyik asztal előtt és vonással lassan érdeklődővé váltak. Sőt szinte gyönyörködve nézte a kés munkáját, mely percnyi pontossággal futotta be kiszabott útját, mint a legprecízebb, leggépebb gép.

Várnai professzor megveregette a dolgozó vállát.

— Nagyon jól van Ferenci, csak így tovább...

S ajkára visszaereszkedve a gunyos mosoly, tovább járta rendületlen sétáját a néma asztalok között.

VI. FEJEZET.

Lenke gyorsan lépett ki a kapun és majdnem beleütközött egy elegáns fiatalemberbe, aki hangos „pardon”-nal lépett vissza és kutató pillantást vetve a házra, ahonnan ő kilépett, majd magából kikelt arccal elmosolyogta magát. Azután sokatmondóan, hangyagul köhintett egyet és szemtelen vigyorgással leadott „kezciskolom” után udvariasan kitért.

Lenke némán bölintott a fejével és ment, szinte menekült, bár legszívesebben szeretett volna Röder Pista gunyos arcába vágni teljes erejével. Nagy öröm fogta el, hogy holnap utazik, nem lesz itt, mert ismerte jól a fiatalembert és tudta, hogy holnap az egész város fog beszélni erről az ujszenzációról, amit Röder Pista most vélt fölfedezni s amiből az ő szokott készségével és jóakarásával bizonyosan hajmeresztő históriát fog utnak indítani.

Az ucca két oldalán féligzöld akácfák sorakoztak egymás mellett, gömbölyűre nyirva, olyanok voltak, mint a bubifrizurás lányfejek.

Bleier lca a tulsó oldalon jött lassan, sélálva, egyszer azonban hirtelen elfordította a fejét. Az egyik ház kapujából, a szomszéd oldalon, Ranicher Lenke lépett ki. Csinosan és elegánsan, fiatalon, mint mindig de zavart arckifejezéssel és az arca mintha feltűnően sápadt lett volna. Még egy futó, dugott pillantást vetett feléje, azután ismét elfordította a fejét. Közben a kora és társaságabeli lányok szokása szerint rögtön azon

Győry Endre nagy sikert aratott regénye, **A kapu előtt** kapható a kiadóhivatalban. Küldjön be 42 lelt bélyegeken, külföldről megfelelő valutát és portómentesen kapja meg a csinos kiállítású, érdekes regényt.

gondolkozott, vajjon honnan is jöhetett, mit is kereshetett Lenke ebben a házban. Mert, hogy Lenke nem egyenes uton járt és nem megengedett dolgot követett el, az bizonyos, ha már róla van szó. Hisz tudja róla jól mindenki, amit tud. De hol is lehetett Lenke itt?

Gondolkozott egy nagyon keveset, azután arca diadalmasan fődertült. Hát persze! Megvan. Ferenci Ernő lakik itt, a harmadéves medikus. Aki olyan szerelmes belé, tudja mindenki. Tehát ott volt. Persze hol is lehetett volna máshol. Ott volt nála és már fényes nappal csinálja. Fölmegy a lakására — délben. Mégis csak fölhaborító, hogy valaki ennyire rossz legyen, hogy már nem is takarja. De viszont a rossz és rossz között nincs már különbség. Aki egyszer rossz, azon nem lehet csodálkozni, hogy mit tesz. A hajdani kis Lenke, az ő első barátja. Nem, nem is fog neki köszönni sem. Rettenetes.

— Ica... Ica... — hallotta hirtelen maga mögött.

Mélyen elpirult, lopva körül nézett, nem hallja, látja valaki, hogy az a személy őt megszólította, meggyorsította a lépteit. Mert tudta, hallotta, ő az, aki utána szól, sietett hát tovább. Szerencsére mindjárt otthon lesz, nem kell messzire mennie, egy-két kapu csak az egész.

— Ica... Ica...

Már odaért a kapujuk elé, befordult és a rövid utat a kapu alatt a lépcsőig futva tette meg, a lépcsőkön pedig fölszaladt nagygyorsan.

Lenke mindent megfigyelt, észrevett és meglassította a lépteit, szomorú levertségében is gunyos mosoly jelent meg szája szögletében.

— Ostoba liba — mondta magában megvetőleg — és ostobák vagyok mindannyian, nem érdemes veletek még szóba sem állni. Egyikelekkel sem.

Rögtön vissza is fordult, ment hazafelé. Nem kíváncsi többé senkire, nem bucsuzik senkitől. Erős, szilárd lépteit csak gyengén verte vissza az aszfalt.

Ica bezárta maga mögött az ajtót és hallgatódzott, nem-e hallatszanak léptek a lépcsőn, nem-e

jön föl hozzá senki. Ugyan ezt a gondolatot rögtön neveltségesnek találta, már egy éve nem is beszélnek egymással, csak éppen, hogy köszöntek egymásnak, most pedig bizonyára ő is észre vette, miről van szó.

Bement elegánsan berendezett, de kissé szűk szobájába, ami azonban éppen kicsiségénél fogva kedves volt, meleg, meghitt, olyan fészekszerű. Levetette a kalapját.

— Nahát ez a Lenke... — gondolta még most is magában — ezt holnap megmondom a Manynak... Pedig igazán nem értem. Nem értem ezt a Lenkét. Olyan szép és olyan szelid a külseje, hogy az ember igazán nem hinné róla. Hiába, a látszat csal. Így, ha valaki megismerné, a világért sem merne róla rosszat gondolni. Milyen furcsa dolog is ez, milyen igazságtalan az emberek külseje, akárcsak a dolgok formája. Sokan mennyit szenvednek érte és tőle, sokan pedig valósággal elbujhatnak mögéje, meghúzódhatnak alatta és visszaélhetnek vele.

Levetette uccai ruháját és beakasztotta a szekrénybe. A tükörhöz lépett és megigazította a haját. Kombinéja egyik pántja erőltlenül csuklott le gömbölyű vállán, leszakadt. Gyorsan lecsusztalta hát magán és kibujt belőle.

Rövid kis ingnadrágban maradt ott a szoba közepén, molett, hófehér teste kíváncsan gömbölyödött ki vállánál és combjainál. Gyorsan tűt cernát vett elő, leült és ölébe vette a kombinét. Selyemharisnyás combjai így, ahogy őket egymásra tette, talán kissé tulerősek voltak. Levegőben lógó lábát ritmikusan mozgatni kezdte, varrása fölé hajolt és fürgé ujjai alatt gyorsan szövődött egybe a szakadt selyem.

Közben gondolatai még egyszer visszatértek Lenkére. A hajdani szelid, ábrándos Lenkére, akit mint idősebb és már fölvilágosodott lány, ő tanított meg annak idején ezer apró szerelmes csinyre és huncutságra, amelyeket lassankint minden fiatal lány elsajátít. Egyik a másiktól ismeri meg, tanulja el, később a fiuktól, úgy, hogy lassankint mindegyik mindent tud, ennek szinte bizonyos természetszerűséggel kell bekövetkezni, csak úgy látszik nem mindenki-re hat egyfor-

mán ez a megismerés. Mert ő például husz éves, Lenke csak tizenhat, honnan van hát, hogy ő mégis még ma is olyanak érzi magát, mint amilyen évekkel ezelőtt volt, viszont Lenke az ő tizenhat évével már rossz.

Amint a kezeibe simuló kombiné fölé hajolt, a szorosan hozzátapadó selyem fehérnemű körülrajzolta gömbölyű teste minden vonalát.

Alakja és formái nem voltak szabályosak, de puhák, erősek, kövérkések, kíváncsok. Finom, ápolt ujjai gyorsan mozogtak, mint egy gépiesen, mert oda se figyelt, gondolatban még mindig volt barátájával foglalkozott.

Különösen azt nem tudta magának megmagyarázni, azt nem tudta megérteni, hogy lehet valaki rossz, aki szép is, gazdag is. Ezt sehogysa tudta összeegyeztetni az ő ilyen dolgokról eddig alkotott fogalmaival. Mindig azt gondolta, hogy azok lesznek rosszak, akik szegények, de elcsábítja, megszédíti őket a pénz, ruha, jólét. Vagy azok, akik csunyak, nem kellene egynek sem, azok dobják magukat oda mindenkinek, mert már elmúlt az idejük és elfogyott a türelmük várni, remélni egyet.

Épen ezért volt érthetetlen előtte Lenke esete és sajnálta őt. Ugyan — gondolta azután — igazán nincsen miért sajnálnia, mert Lenke mindig vidám, jókedvű, bizonyosan meg van elégedve a sorsával és helyzetével. Inkább csak azért sajnálja, mert mintegy kiközösítette, megbelegezetté vált a világ, az emberek szemében. Különben inkább talán irigyelni lehetne őt, hogy éli, hogy szabad, hogy már mindent tud. Lám, hogy találkoznak a végtelenbe rohannak, de a másikon mindig, mindenkor találkoznak. Mint most ez a két különböző érzés: a sajnálat és az irigység... (Folyt. köv.)

Egy csodálatos

hangu rádió-készülék, hozzá az anténa-engedély: ez ma minden kultúrember legfőbb vágya. Forduljon bizalommal lapunk szerkesztőségéhez vagy kiadóhivatalához, ahonnan levelére azonnal kap választ díjtalanul.

Győry Endre nagy sikert aratott regénye, **A kapu előtt** kapható a kiadóhivatalban. Küldjön be 42 lejt bélyegeken, külföldről megfelelő valutát és portómentesen kapja meg a csinos kiállítású, érdekes regényt.

Házasság

Eredeti kézirat. — Irta: „Nárcissus“.

A szobában sötét volt, csak az éjjeli szekrény felől derengett némi halvány, rózsaszínű fény, mely kissé megvilágította a mellette lévő ágyat és az abban fekvő férfit. Idősebbik Pusztay István gróf utolsó óráit élte, komor, néma megadással várta a halált, mert tudta, hogy az kikerülhetetlen. Nagy vadászatot rendezett, aztán egy eltévedt golyó vagy tán nem is annyira tévedt, mert hisz haragosai is voltak a grófnak, és ő lefordult a lováról, a golyó a tüdőben állt meg. A három orvos némán nézett össze. Itt már csak a csoda segíthet. Abban pedig a gróf sohasem hitt, így most sem várta jövőtelét. Végiggondolt mindent, hogy rendben hagyja hátra, mindent elintézettnak tudott, csupán egy ügy volt még, a fiának az ügye. Kezének egy erőltetett mozdulatával becsengette a szolgát.

— János, küld be Ritta kisasszonyt és a gróf urat.

Ritta kisasszony egy távoli rokona volt, aki kis gyermekkorára óta, amióta szülei elhaltak, a grófnál nevelkedett. Rittának szép, nagy vagyona volt és az öreg gróf szerette volna, hogy fia elvegye Rittát. Az öregnek eme tervéről eddig egyikük sem tudott, ők jóba voltak, szerették egymást mint testvér, de mindkettőjüknek megvolt a maga szerelme. Ritta szívét már régen egy délceg fiatal hadnagynak ígérte, aki ki szokott látogatni a kastélyba, míg a fiatal István gróf örült rajongással szeretett egy szép szőke színésznőt, kit majd az apja halála után feleségül is akart venni.

Azonban egymás szerelméről egyikük sem tudott, mert beszélgetésüket sohasem terelték ilyen témák felé.

Szóltalanul álltak az öreg gróf ágya előtt, aki halk, elhaló hangon megszólalt:

— Földi javaimról szóló utolsó rendelkezéseimet a fiókomban megtaláljátok. Mindent nektek hagytam. Minden kívánságom bele van foglalva. Csupán egyet, a legfontosabbat óhajom veletek közölni. Mindég jó voltam hozzátok, mindég csak a ti javaitokat akartam. Épp ezért mindent jól megfontolva, itt, a halál küszöbén utolsó aka-

ratom, parancsom az, hogy István vedd nőül Rittát...

Egy kis szünetet tartott, apró szemeivel kémlélőn figyelte az előtte álló két embert. Azok megbénulva, mozdulatlanul állottak.

Mielőtt még beleegyeztek, avagy tiltakozhattak volna, az öreg folytatta tovább:

— Azt akarom, hogy a vagyon egybe maradjon és ez által gyorsodjon. Ti egymásnak valók vagytok, két szép ember, engem ne gyászoljatok, hanem mához egy hétre legyen meg az esküvő.

Hirtelen megrázkódott. Egy vörös csepp jelent meg a szája szögletében, a szemei kimeredtek, felült az ágyban.

— Értettétek? Mához egy hétre esküdjétek!... Akarom!...

Egy utolsó hörgés és idősebbik Pusztaházy István gróf meghalt. Az utolsó akarata ki volt mondva és megdermesztette az ágy mellett álló két embert. Ellentmondás már nem volt, nem volt kinek. Mindkettőjüknek elszorult a lelke. „Hogy a vagyon egybe maradjon“ és ők a szép, színes, szerelmes álmokat el kell temessék. Mert hisz agyuk természetesnek találta az öreg utolsó parancsának pontos betartását.

*

Aztán az öreget eltemették és két nap volt csupán az esküvőig, mikor egy este a hadnagy megint kijött. Hadgyakorlaton volt és megdöbbenve értesült az öreg haláláról. Pár percnvi beszélgetés után udvariasan felállt és menni akart, de Ritta visszatartotta:

— Ne, ne menjen még... maradjon itt vacsorára... — és nagy, kék szemeit könnyörögve fordította a hadnagy felé.

A gróf összeráncolta a homlokát, de nem szólt semmit. Csengett az inasnak s míg kiadta az utasításokat, Ritta odasugta a hadnagynak.

— Vacsora után ne menjen haza, a bokrok mögött várjon rám!

A vacsorát kint a parkban terítették fel és nagyon szomorú hangulatban fogyasztották el, azután a hadnagy felállt és elbucszott. Elindult, Ritta utána sem nézett. A gróf kisváriatva megfordult és szemei élesen villantak meg: a

fordulónál, a bokrok galyai között a holdsütésben fényes, sárga gombok csillogtak... A hadnagy volt, aki ott elrejtőzött. A gróf nem szólt semmit, elbucszott Rittától, ki szintén aludni tért. De a gróf lebben állt.

Némán, lassan multak a percek. Egyszerre csak egy karcsu, hosszú árnyék suhant a bokrok felé. Ritta volt. A gróf óvatosan, lassan utánuk lopódzott. Látni nem látta őket, csak a hangjukat hallotta. Forró, hosszú csóknak elhaló muzsikáját, és Ritta panaszos, szerelmes suttogását.

A hold ezüstös sugara átcsillant a bokrok lombjai között. Két test éles árnyéka látszik, amint a pázsitra ereszkedik... Egy könnyű selyem ruha felhajlik, egy forró leánytest remegve kínálja fel magát.

István gróf még egy fájdalomteli halk sziszegést hall, forró lihegést... A szeme elborul és lassan távozik. Bemegy a dolgozó szobájába és becsengeti az inast.

— Péter, fogd ezt a revolvert, lent a kertben a hadnagy ur elrabolta a menyasszonyomat... Most lemegy, és midőn a hadnagy távozni fog, elébe állsz és szó nélkül szíven lövöd. Megértetted?

Péter, aki husz éve szolgálta urát, engedelmesen bólintott, átvette a revolvert és indult.

A gróf kinyitotta az ablakot és figyelt. Elmúlt tíz hosszú, várakozásteljes perc. Egyszerre egy villanás, egy dördülés, egy sikoly... Tompa zuhanás... Azután még egy sikoly és zürzavaros hangok.

Két perc sem telt el, a folyosón futó lépések hallatszanak. Az ajtó kicsapódik és ott áll egy gyönyörű, szép leány sápadtan és halálosan villogó szemekkel. Gyűlölettel néz a gróf mozdulatlan arcába és lihegve kiáltja feléje:

— Átkozott!... Átkozott legyen, amiért megölette!

*

— A felesége akarsz lenni?

— ...Igen!

— A férje akarsz lenni?

— ...Igen!

A pap beszentelte a frigyet. A tömjén felszállt és felcsendült az orgonán Lohengrin nászindulója. Diadalmasan hirdette a muzsika, hogy a férfi és nő utja egymáshoz vezettek... És a tömeg sorfala között indult ki kéz a kézben Ritta és István...

És ott bent nőtt, nőtt a gyűlölet egész a sirig...

Ma és holnap

Eredeti kézirat. — Irta: Égető Sándor.

Béla nyugtalanul és kimerülten hanykolódott ágyában. A nyitott ablakon hiába áramlott be állandóan az éjszaka még meglehetősen hűvös tavaszi levegő, teste forró volt és homlokán izzadságcseppek gyönygyöztek.

Behuny! szemei előtt újra meg újra megjelent az este vad szerelmes tusája. Ahogy csókolta és simogat a Olgát, ahogy remegő kezei gigombolták a ruháját, amely alól hófehéren világított feléje pompás nyaka, gömbölyű vállai. Az inget verdeső keménybimbóju szűz melle előreszökött és ruganyosan feszült kezeibe, a kis selyem nadrág buján, ingerlőn pihent meg combjain. A sezlonon feküdtek egymás mellett. Addig könyörgött a leánynak, amíg az levetelte a ruháját. Akkor rávetette magát és csókokkal borította teste minden kilátszó meztelen kis darabját. Főleje kuszott és hozzáfeszült, leesusztatta karján és inge pánjait kezei közé vette érintetlen, bársonyos mellét, az ajkai közé megkeményedett bimbóját. A leány a végletekig föl volt izgulva, tompán lihegett, lehuny! szempillái idegesen rángatództak és szinte mint egy érett gyümölcs, amikor leesik ágáról, engedelmesen nyillak szét combjai.

És mégsem tette őt magáévá.

Olga az utolsó pillanatban mégis ellenállott. A kis selyemnadrág combjaira volt tolva, forró kis teste hisztérikusan ficáncolt alatta, mind a ketten valósággal szenvedtek a kéjtől, verejtékezett egymáshoz tapadt testük — és mégsem tette őt magáévá.

Félt-e vagy sajnálta-e, maga sem tudta, csak azt, hogy az így nem mehet tovább. Az eredmény-csókcsaták, a kielégületlen szeretkezések elvették a kedvét, erejét, idegessé tették őt is és Olgát is és a szemeik alá rajzolódott sötét, gyűrött karikák egyre nagybodtak.

Béla lehányta magáról a paplant.

— Nem, ez így nem mehet tovább — gondolta magában — holnap, még holnap meg kell történnie... Olga ismét egyedül lesz egész délután... és... és énsem lesz... énsemnek kell lennie, ezt nem birkuk tovább... holnap...

Még sokáig hanykolódott és amig elaludt még sokszor megismételte magának szilárd, végső elhatározással:

— Holnap...

Gyönyörű, meleg, sőt talán túlmeleg, bágyasztó tavaszi nap volt másnap. Béla izzott a tegnapi gondolatoktól és a vágyaktól és már kora délután, mikor tudta, hogy Olga egyedül van, elment hozzájuk.

A magányos kis villa csendes volt és körülötte izzott a levegő a hőségtől. Béla gyorsan sietett át a kis kerten, hogy minél előbb benn legyen a hűvösben — és Olgánál.

A kis villában sehol egy lélek, a szobák üresek. Bizonyosan a szobájában van Olga, gondolta magában Béla és a leányszoba felé tartott. Halkan kopogott annak ajtaján, azután belépett. A szobában félhomály volt, mert a függöny le volt eresztve, hogy hűvös maradjon és a pamlagon ott feküdt Olga, szinte meztelenül, egy kis ingben. A nagy hőségben elnyomta az álom.

Béla megrémegett és csillogó szemekkel közeledett.

— Most... ma megtörténik... —
gondolta újból lázasan és meg-
állt az alvó előtt.

— Csend volt.

— Ott feküdt előtte egy szütleány, fiatalon, kíváncsan és hamvas, csábító érintetlenségben. Gömbölyü, leányos keblei lassan, halványan, egyenletesen emelkedtek ki az ing átlátszó selyme alatt, formás térdei, amelyeken megcsillogott a tapadó selyemharisnya buján gömbölyödtek bele a pompás, telt, hófehér, félmeztelen combokba.

Ott feküdt előtte a sokat vágyott leány, benne háborogtak a vad vágyak. Nézte, nézte, vére sebesebben kezdett keringeni, a buja vágyak megsokszorozódtak benne, szemeiben fölillant az örök himvágy... és... és mégis csak állt... állt, nézett, de nem tudott mozdulni.

Megállította, szinte megdöbben-
tette valami.

Olga mosolygott álmában. És ez a mosoly olyan szelíd volt, olyan kislánvos, olyan szűz és ártatlan.

így mosolyognak Rafael kis angyalkái, akik a Madonna körül röpködnek...

Hiszen még kisleány, még való-
ságos gyerek. Tiszta, érintetlen,
hófehér kis virág, amely még nem
tudja, mi az az élet, csak kacéran,
kacagva fordul a Nap felé, keresi
a tűzét, keresi sugarait és még
nem tudja, hogy azok néha éget-
nek, perzselnek, elfonnyasztanak
is...

Csak állt, nézte és nem tudott volna hozzányulni. Nézte teste fiatal körvonalait, nézte finom, ivelt, puha ajakát, nézte kimondhatatlan gyöngédséggel és gyönyörűséggel, azután hirtelen, óvatosan az alvó leány fölé hajolt és remegve, különös, bűnös áhitattal csókolta meg az ajkát.

Azután lesütötte fejét és kisomfordált a szobából, átsietett a kerten, rohant haza és egész délután nem jött vissza, — mert tudta, hogy egyedül van és féltette őt...

Reklámok, hirdetések,
tervezését
elvégeztük:

Hirdetés
KOSZORU ÉRZÉKES
SZÁZÁRÚ IS
LÁTHATÓ
RAJTA!
EZEK HIRDESSZEN
KLISÉVEL

HIRDETES
NASH
KOSZORU U. CO. S.A.
FENYŐ
KISÉVEL

18-51

JÓ
KLISÉ
BIZTOS
Siker!
MŰVÉSZI KIVITELBEN OLCSÓN KÉSZITI
FENYŐ
CINKOGRAFIAI MŰINTÉZETE.
TIMIȘOARA

Ez a hely

fenntartva, amely a dr. Kovács
gyógyszertárában, Timișoara-Fabric
kapható, de a hirdetést nem közöljük
mert mindenki tudja, hogy a MIA
KRÉM-nek nem kell már reklám.

3 nap alatt eltűntet: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 6

Az isteni nő

Írta: SZEPESSI ISTVAN.

Éjjeli egy óra volt. Egy kávéház ablakában ültem és kibámultam az éjszakába. Sárga kis lángok szomorkodtak a roppant sötétségben. Néha egy-egy uccaleány járt el az ablakom előtt, körülbelül azon gondolkodtam, hogy most már minden késő. Én már eltengődtem az életemet, már elfáradtam, mindörökké elszomorodtam. Huszonnyolc esztendő alatt nagyon megöregedtem. Igaz, lesznek még szép dolgok is, talán még szeretni fogok néhány pompás nőt, de mindez mi lett volna előbb, csak öt esztendővel is előbb!

Jobbkezem a hideg márványlapra hullt, künn sirtak a lámpalángok. Izzó érzéseim megemelték a szárnyaikat és mint vörös galambok szálltak, belehulltak a fekete sötét éjszakába, szétözlöttek zugó röpüléssel, mintegy valamely üzenetért sajgó, csodálkozó, kérdező lelkem számára. És viszsa nem tért egy sem.

*

Egy nő haladt el az ablakom előtt, testét krémszínű köpeny fődte. A nő rámnézett és a szemeivel mosolygott. Világos volt az arcbőre, a haja szőke, fehér kalapján nagy kék toll lengett. Már el is tűnt, kezei a köpeny zsebeiben pihentek, köpenye hozzáfeszült remek testéhez.

Utána siettem. Amint kiléptem a kávéház ajtaján, ő már távol járt, meg-megvillant a köpenye. Heves, éltető lélegzetet vettem, mintegy megkorbácsoltam a lábaimat és utána siettem. Amikor utolértem, megállt és rámnézett. Szólni akartam, — reszketett volna a hangom, — de ő megelőzött.

— Ugy szép, ha nem menti magát. Akartam, hogy hozzám jöjjön.

— Ó, boldogság! Mi legyen hát az első szavam?

— Mondja, hogy szép vagyok.

— Gyönyörű. Oly gyönyörű, mintha már nem is lenne, mintha én nem lennék, mintha e percben a régi, rajongó ifju volnék és ábrándozván elképzelném magát.

Megindultunk. És én felujjongtam:

— Hallja, hogy összecsendülnek

a lépéseink? Ó, én alig merek örvendezni. De mégis boldog isten műve, hogy így a szent éjszakában találkozhattunk.

— Szép az éjszaka. Én éjszakánként bolyongok a néptelen utcákon, lassan és merengve, egy-egy magányos férfi még rám nézni is csak lopva mer. Gyönyörűek a néptelen és sötét uccák. Az éjszakai néptelen uccák járójában fellobog az életláng, mert remél, mert még várhat valamely csodát.

Én mentem a remek nő oldalán, borus novemberi éjszakán és magamba szívтам az illatát. A köruton jártunk, csend volt, az aszfalt szürke volt, a házak lehuny ablakszemekkel aludtak, előttünk egy ittas ember dülöngélt, messze és magasan nagy villamos reklámrózsa viritott... És én azt éreztem, hogy mindig is minden úgy jó, ahogy van.

— Most már tudom!... Én fél éjszakákon át elültem a kávéházi ablakban és kibámultam a semmibe, most már tudom: magára vártam.

— És én eljöttem. Éjszakánként bolyongtam, vágyakoztam a szerelemre, kerestem a férfit... és most megtaláltuk egymást. Ó, mennyit szenvedtem.

A hangja lágyan és kissé fátyolosan és rezgőn csengett és én tudtam, hogy így szép a hangja, szebb, mintha egészen tisztán csengett volna.

— Es ha most már boldogok lehetnénk.

— Igen... ha már boldogok lehetnénk.

Néha már meglengett előttem a boldogság, de amikor feléje nyultam, ellibbent. Már-már elém jött éjszakai bolyongásaimban és már-már a fejemre tette a kezét... Egyszer egy férfi sokáig követett, lappangón és tűnődve, nekem tetstett, megszólított és azt mondta: Jóestét, megengedi?

— Elűzte...

— Igen, elűztem. Még valamit beszélt az után és a hangja már-már elakadt és nagyon reszketett, mégis elűztem, mert már gyűlöltem. Büszke vagyok, azt akarom, hogy aki engem szeret-

het, az megérdemeljen engem. mert én nagyon szép vagyok és nagyon, nagyon tudnék valakit szeretni.

Férfinék és nőnek, hogy szeret-hessék egymást, meg kell érdemel-niök egymást. Gyönyörű boldogság, hogy eljött értem, de szent bizonyos, hogy ezt megérdemeltem. Én megérdemeltem egy isteni nőt, aki virul és illatos, a ruhája selyem, a lélek galád bilincseit már elszórta és vágyai az égig fellobognak.

— Az én szerelemvágyam oly hatalmas, hogy testemből kitörve betöltené ezt az egész mindenséget.

— Maga szép és szőke. A fogai villogó fehérek...

— A szemeim, mint mozgékon, fekete kis bogarak...

— A teste karcsu és gömbölyű. Külön-külön isteni látvány: ruhában, lebegő-tapadó, vékony ingben és meztelenül. Testének bőre szelident fénylik, mint romantikus éjben az ég.

— A szobám falait bordóvörös tapéta borítja, mintegy meleg embervérben fürösztöttem. A szőnyegem kék és puha, nyári ég egy részlete a lábam alatt. A csillarookról sárga, piros és kék virágok függnek, művirágok, holtak mint a butorok és a tárgyak mind, az élet én magam vagyok. A szobám egyik fala, ameddig a kezem felér, drága velencei tükör. Ha meztelenül, kibontott hajjal eléje állok, a hajam leomlik, ragyogó csipőmre és körülfordozza duzzadó testemet... És én ebben a szobában, lágy melegben, mámorító illatok között gyakran heverek hanyatt fekve egy izmos diványon és ábrándozom. Ábrándozom az élet lehetőségeiről és elképzelem a gyönyört. Felgyulnak és szomju lángokkal lobognak a vágyaim. És hiába!

— Szegény lány, — szoltam részvélteljes hangon és megfogtam a kezét és a kezének bűvös érintésére megremegtem és a lágy kezét küzködő hévvel szoritottam. Ő gyöngéden mosolygott:

— Talán... nem is vagyok lány. Már voltam asszony... A nevem: Magda.

— Asszony volt! És néha mégis boldog volt.

— Soha. Ha az uram szeretett, a testem közönyös maradt és a lelkem sirt.

— Miért történt ez így?

— Mert én a szerelmet akarom! A férfit! A szépet és kitűnőt! Férj és feleség: nem szerelem ez, ez az előre eltökéltség; ez a kényszerűség bus boldogtalansággá magasztalása.

— Csak elképzelései vannak a szerelemről?

— Csak szép elképzeléseim... Egyszer megcsókolt egy férfi, az szép és erős volt. Az ajka piros volt, mint a friss, véres hus és a fogai olyanok voltak, mint apró porcellánszemek. És a lehellete olyan tiszta volt, mint a hegyi szellő.

— És?

— Semmi, megcsókolt, én pedig eltaszítottam magamtól.

— Ó, miért tette ezt? Ez nagy bűn volt, — szóltam aggódva?

— Mert megcsókolt és aztán mosolygott és amikor szólt, hangja frissen csendült... Én eltaszítottam, mert azt akarom, hogy aki engem megcsókolt, ha a meztelen Achilles is, a térde remegjen és elsápadt arcán könnyek peregjenek végig.

— És még mik történtek? Mondjon el mindent, — kértem szinte bánatosan.

— Egy férfi, egy dúsgazdag férfi... gyönyörű volt, borotvált, magas ember. A szeme kék volt, olyan volt, mint egy remek hollandus, vagy finn ember, egy festett pásztor, a haja szőke és olyan volt, mint a gyapjú. Megölelt, acélosak voltak a karjai, én a szemeim lehunytam, az ajkaim összeszorítottam és még vártam, valamit még vártam... És ő egészen a fülemhez hajolt, a lehellete perzsel és vonagló hangon beszélt és kincsekről beszélt, a fele vagyont ígérte nekem.

— És?

— Én szíven tudtam volna szurni a hitványt.

— Oh, ezek a szerelem gaz kalmárai.

Hosszu hüvös uccán jártunk. Egy sűrű ház előtt, egy komor, barna kapu előtt megálltunk. Szemközt nagy telek terült el, az álmos ég óriási darabját láttuk. Messze sárga világosság ömlött. Mellettünk egy fekete, szenvedő alak kopogott el... Mi nemsokára fenn leszünk a vöröstepátás teremben. Melegben, parfümlevegőben. Az isteni nő szőke haja meztelen karomon ömlik majd keresztül és a csillárok ujjongó fényt hintenek

ránk... És odalenn némán keresztelik egymást a bűvös és keskeny uccák és fáradtan és reménytelenül baktat rajtuk egy-egy nyomorult alak, akinek agyát feszegetik a tompa gondok...

*

Egy kis asztalkán, teáskanna alatt, kékes, szeszélyes spirituszláng lobogott. Egy-egy karcsu, omlatag cigarettára gyújtottunk. Átöleltem.

— Ő mintegy alétan csöngött, a feje lehanyatlott, képe megduzzadt forró vérrel, a szemei elborultak, az ajkai mosolyogtak és mintha még sirt volna. Azután felkacagott, kifeszítette magát a karjaimból, a tükrőhöz futott és gyors, meg megakadó mozdulatokkal ledobta magáról selyemingét, karjait összekapta a keblén, féktelenül kacagott, melleit mint két kis babuskát dédelgette. Jobbkarját felnyújtotta és kiáltott:

— Nézd, éppen ilyen magas a tükrő. Látnod?...

Tántorgó mozdulatokkal közeledett, felém fordult, nevetett rám, a nyakamba rohant, csókolt, falt, magához szorított és forrón, akadozva, zihálva vont...

Ahogy a diványhoz értünk, egyszerre megszűnt a kacagása, leült, gátlólag vetette a kezét mellemnek és reám nézett, mélyen a szemembe. Tekintete a lelke legmélyéből tört felém. És most valami szomorú fájdalom jajdult fel a szívemben. Ez a fájdalom az ő tekintetén át érkezett hozzám. Mintegy bus, nagy messziségekből. Kezem, mellyel a karját fogtam, lehanyatlott. Hangunk elhalt, a nyelvünk elbénult, hosszan, némán nézünk egymás csillogó szemébe.

Aztán mégis... uj erőre kapva, bár csökkent reménnyel, beszélni kezdem és csaknem siránkoztam már:

— Szeretlek... és mindörökké téged foglak szeretni. Lám tudtam, hogy aki a legszebb nő a világon és a legizóbb, az lesz az enyém. Boldog vagyok és talán bőségesen is tudnék áradozni, de te... csodálatosan elszomorodtál, lezártad az ajkadat és ime, nem örülsz annak, hogy melletted térdel és leheltem a kebleden ömlik szét.

— Ő csak nézett rám nagyon szomorúan.

— Bizonytalán balga gondolatok bántanak. Üzd el őket édesem. Ezek a gondolatok a gonosztól valók.

De én majd elűzöm őket. Csókoliak és csókolt!

— És a fejemmel föléje bujtam, ő a szemem elé vetette kezét és elűzte szomju számat. Kiegyenesedtem, az árnyékom gyáván elfutott a testéről. Mintha kegyetlen kezével megütötte volna a szívemet. Minden feketébe borult előttem, majd izzó vörösbe gyúlt és amikor újra láttam, már nagyon tisztán láttam mindent magam körül, egy meztelen, remek, szomorú nőt láttam feküdni, a piros divány egy szegletét láttam, a falat láttam, balról a tükröt mintegy csak sejtettem, egy kis kerek, fekete asztalt láttam, amelyen a kék spirituszláng utolsót lobbant. Tétlenül hallgattam, még az ellobbant lángon is elmerengtem. Vége. Most már mindennek vége, mert ez már nem szerelem. Nem a vágyak összezsugorítása, már ez könyörgés, legfeljebb viaskodás, fenyegetés, ekabítás — ez már az örök boldogtalanság, a tökéletes bukás, a rettentő katasztrófa.

— De miért? Miért van ez? Hisz ez iktatózó.

— Ő nem felelt, csak kezét lengette, hogy még kérdezvén se bántsam őtet.

Lesujtva hallgattam. Aztán még könyörgtem, inkább csak halálosan megsebezve nyöszörögtem:

— Magda! Hiszen kívántál engem. Hiszen kértél engem. És én most már nem tudok nélküled élni. Magda, az is csak érted van, hogy napközben vidám és nevető arccal járok az emberek között, bohóságokat mondok nekik, csak hogy megőrizsem az életemet addig, míg téged nem szerettelek, mert különben lelkem sötét hatalmainak fenyegetései alatt holtan omlanék össze.

— Magda! Én emlékszem, már kisgyerek koromban, amikor még csak hat éves voltam, elbujtam úgy, hogy senki nem láthatott és akkor keserves zokogással sirtam, hogy nagy lehessen már és szerethessenek igaz szerelemmel egy nagy, remek nőt. A könyeimről, emlékszem, egy kis kék költő, amelyet akkor viseltem, csurom viz lett. Magda, ha az enyém nem leszel, itt kettéhasad a szívem.

— Ő bánatosan, halkán suttogta:

— Nem leszek a tied.

— De miért nem? Miért?

— Sem a tiéd, sem a másé. Nem leszek én már soha senkié.

Itt volt előttem a végtelen bizonyosság. Szólni nem tudtam. Ő így

IBOLYA

— Eredeti kézirat. — Irta: Égető Sándor. —

beszél tovább, halkan, lágyan és reménytelenül:

— Örökkévaló már az én fájdalom. Ha megbolygatod a lelkem, csak régi sebeket szakitsz föl. Ó, vétkeztem-e én és mit vétettem én, hogy eredendőleg féltem a boldogságtól!

Kissé elhallgatott. Arcán is átvult a harc: mintha nem is akarna már többet mondani és mégsem tudná a kitörni vágyó áradást elfojtani.

— Ó jaj, miért volt, hogy kívántam a csókot és mégis megvédtém magam a csók ellen? Ó, miért volt ez, mondd? Mondj valamit, nyugtass meg, hogy: mindenáron így kellett ennek lenni?

Hirtelen szólni akartam, de ő szinte félve a vigasztalástól, tovább beszélt:

— Megbocsáthatom-e bárkinek, megbocsáthatom-e neked is, hogy annyit szenvedtem! Ha voltál, miért nem tudtad, hogy én is vagyok és lélekzem és két fogsorom összeszorítom és, amikor rámborul az éj, felsóhajtok a csillagokig? És miért nem jöttél, hogy megválts? Megbocsáthatom-e ezt neked valaha?

— Magda, szédülök, én már elbuktam, de talán a te számodra még nincs vége mindennek. Hallgass, könyörgöm, hallgass egy kissé rám!

Ő nem fogta fel szavaimat, gyötördött tovább:

— Oly fáradt vagyok. Fájt nekem az élet. Fájt, hogy itt fekszem ezen a diványon. Hogy téged boldoggá nem tehetlek... Már kilenc éven át kinyílt virágként virultam és senkit nem boldogítottam.

— Magda, ha most megragadnálak és kirabolnálak, én is meghalnék utána. Magda!

Egy mély, küzdő lélegzetet vettem és mintegy bus imára hajlóan sirva leborultam rája.

A könnyeink összefolytak, mellem lihegő, meztelen keblén feküdt és isteni nagy megvertségek legyőzhetetlenül, örökre elválasztottak bennünket egymástól.

Az aradi piacon.

A Tökölj-téren két kofa korán reggel diskurál egymással:

— Mondja Ravaszdiné, hogy méri maga a burgonya kilóját?

— Én 95 dekájával és maga a liba kilóját? — kérdi Pacákné.

— Ja ugy! Én kilencven dekájával.

Valami, valami úgy fáj ma nekem.

Láttam Ibolyát.

Este volt. A bár villanyos reklámjai vad sávokat festettek az égnek, a jazz örült muzsikája fölverte a csendet a szürke házak között, az aszfalton autók suhantak el nesztelenül.

Ibolya nagy társasággal volt. Frakkos urak, egy pár monoklis piperkőc, egy pár kopaszodni kezdő vénrué. Autóba ültek, pezsgőt tettek föl a soffőr mellé és mentek haza. Mulatni, tivornyázni, lakmározni. És tudtam, a lakomának legfőbb és legkeresettebb csemegéje finom, rózsaszínű lesz, utolérhetetlen, csodálatos női test: az Ibolya teste. Az én Ibolyámé...

Mert Ibolya először az enyém volt.

Óh, most is emlékszem arra az éjszakára. Tavasz volt és a kertből hársfaillat szállt be ablakomon, körülölelté nászágyunkat.

Négy évvel ezelőtt volt.

Érintetlen, szűz kis teste ott vonaglott mellettem a párnákon. Mőhőn csókoltam meztelen bőrét földetlen nyakától le, egészen végig, mellei összehajlásáig. Csodálatos, kemény kis melie volt, olyan jó volt őket egymáshoz szorítani, olyan jó volt érezni őket testemhez simulni és sulyom alatt kéjesen összehúzódnia. Csókjaim alatt megvonaglott drága kis teste, ajka visszaadta ajkam lázas csókjait, csak combjai álltak ellen minden ostromnak.

— Félek... nagyon félek... mi lesz velem... mi lesz azután...

Szerelmes lázam lobogó tüze azonban lassan elhamvasztotta utolsó ellenállását.

Keble pihegett, ajka lihegett, szemei ijedt lázban meredtek rám, combjai lassan szétnyíltak, ismét össze-remegtek, újból szétkényszerítettem őket és... és egy rövid, szerelmesen kínos sikoltás után asszonnyá avattam a kis Ibolyát.

Négy évvel ezelőtt volt.

De ma is úgy emlékszem rá, mintha tegnap lett volna. Ott feküdt párás teste előttem. Teste, amelynek én szakítottam le első édes bus, gyönyörű-keserves gyümölcsét. Hőfehér halmainak csucsán még csókjaimtól nedvesen égtek, tüzeltek kemény kis bimbói, szeneit lehunyta

és combjai selymes, buja kis fészket szemérmes kezeivel takarta el előlem. Ott feküdt meztelenül, tizenhat évesnek csodás pompájában és én leborultam eléje. Leborultam eléje, két szerelmes karjaimmal átfogtam vonagló testét, fejemet ráhajtottam pihegő kis kebleire és meséltem neki.

Szerelemről, álmokról, diadalokról, soha el nem válásról, hogy így lesz, meg úgy lesz, hogy örökké szép marad, örökké tiszta marad és örökké az enyém marad, az én szerelmes asszonyom...

De nem így lett.

Az első lépés megtörtént és a többi, könnyű volt.

Sokszor gondolkoztam, vádoltam magam: vajon én vagyok az oka? Aki magamhoz ragadva őt fiatal, féktelen, szerelmes lázamban, bevezettem őt a szerelem csodálatos országába?...

Ibolya, drága kis szerelmes, pihegő, tizenhat éves Ibolyám, én voltam az átkod, a végzeted, a nemezised, vagy én voltam a megszabadítód, megváltód, megdicsőítőd?

Erre gondoltam ma is, amikor láttam Ibolyát. Nagy társasággal volt. Frakkos urak, egy pár monoklis piperkőc, kopaszodni kezdő vénruék. Autóra ültek és mentek haza, viték az én ártatlan, tiszta kis Ibolyámat.

Ibolya, Ibolya

Este volt. A bár villanyos reklámjai vad sávokat röpítettek az égnek, a jazz örült muzsikája fölverte a szürke utcák csendjét, az aszfalton kacagó, éneklő, vig csapatok duhajkodtak tova, nők sikoltottak a nesztelenül tovasuhanó autókban.

Szombat este volt. Kacagott, tomboított, élt, mulatott minden és mindenki.

Csak én, én voltam egyedül, én voltam árva.

Valami, valami úgy fájt nekem...

Mai szerelem.

Veress Józsi megkéri a szép Sarolta kezét.

— Nézze, — szól a lány, — hisz maga alig 3 napja ismer és máris feleségül akar venni?

— Oh, sokkal régebben ismerem. Tudniillik én három évig voltam abban a bankban, ahol a papájának betéje van.

TANULÁS

Eredeti kézirat. — Irta: Wild Oszkár.

Vég Laci ott ült a sétatéri padon, kezében a fizikakönyvvél De amióta leült, ki sem nyitotta, nem hogy tanult volna.

A sétatér eddig teljesen néptelen volt, ezelőtt két perccel azonban egy tizenhét-husz év körüli fiatal leány telepedett le a szomszéd padra és belemerült egy regény olvasásába. A leány nagyon szép leány volt, magas, karcsu alak, foimás lábak, duzzadt, kerek kis mellek, koromfekete szemek.

Vég Laci már örült, hogy vége az unatkozásnak, sőt most már egyáltalán nem fog tanulni, inkább kokettálni, de a leány ügyet sem vetett rá, amint leült a padra, belemélyedt a könyvbe és többé föl sem emelte szeméit, sem rá, sem senkire, sem mire.

A padon egész otthonosan helyezkedett el, hogy hanyagul egymásra vetett térdein messzire fölcsuszott rövid szoknyája és harisnyakötői fölött kilátszott a fodros kis selyemnadrág intim széle.

Vég Laci szeméi különös érzésekkel pihentek meg a formás lábon, a gömbölyű térden és az egyéb távolabbi látnivalókon. Pillantásai mohón ölelgették körül azokat a fődelen térdeket, melyeknek isteni folytatása között ezer ismeretlen gyönyörűséget sejtett, kipirulva simogatták a puha combba süppedő harisnyakötőket és szerettek volna többet látni azokból a fodros csipkékből, amik annyi édes, forró titokról meséltek fölízgatott fantáziájának.

A leány úgy látszik elfáradt, mert most föl váltotta lábait. A másikat rakta föl. A váratlan helycserével még föl jebb csuszott a ruha és egy kissé föl húzódott a bugyi buja fodra is, helyén csupasz, rózsaszínű hús bukkant elő: egy kis, alig tenyérynnyi darab az erős, fiatal combokból.

Vég Laci feje zugott, torka kiszáradt. Kéjes borzongás fogta el és a tehetetlenség kibíratatlan érzete. Szeretett volna tépni, harapni, ütni... Szeméi merően, csillogva, zavarosan tapadtak rá a fiatal leány meztelen combjára és az egyik keze hirtelen betévedt a nadrágja zsebébe. Egész teste megfeszült. Fantáziája áthatott a ruhán, a bugyin és zavaros szeméi előtt meztelenre vetkőzött a leány.

Látta kerek halmait, kéjesen hajló csipőit, egymásra vetett lábait, ame-

lyeken nincs bugyi, amelyek duzzadnak a meztelenségtől, kéjesen egymásba süppednek...

Szeméi kitágultak, lihegett, arcán minden izma megfeszült, egész teste előrehajolt...

...Öh azok a lábak, a combok... a selyemharisnya csillog... a térdek előreszöknek... a bugyi...

Görcsösen összerándult, teste megvonaglott egyszer-kétszer... azután hátrahajolt a pad támlájára és egy pillanatra behunyta szeméit.

— Halló, Laci !...

Az uton Gábor Ali közeledett intgetve. Laci gyorsan kivette a kezét a zsebéből és találmra fölcsapta valahol a könyvet.

A kiáltásra a leány is föl nézett, észre vette a ruháját, gyorsan lehuzta, azután lopva ránézett a szembentülő fiura, látta e azt, majd tovább olvastott.

Gábor Ali kezét fogott Lacival.

— Na mi az, mit csinálsz ?

Laci zavartan, rekedten válaszolt.

— Mit csinálnék ? Tanulok...

Gábor Ali ránézett a könyvre.

— Mi ez ? Fizika ?

Fölemelte és megnézte a fölcsapott oldalt.

— „Az elektromos kistülek mágneses tulajdonságai...” Ezt tanuld ? Hisz ez nem vizsgaté el !

Vég Laci elpirult és zavartan dadogott egy pár szót.

— Nem... de megtanultam... nem árt, ha az ember tudja...

Ovatosság a fő!

A küsmödi jegyző a község bírájával együtt vacsorázott az udvarhelyi városi fogadóban. Rostélyost ettek hagymával.

Amint a jegyző a szép nagy szelet hust ketté akarná vágni, egy csuszamlás és az egész szelet egy pillanat alatt az asztal alá repült.

A jegyző önkéntelenül is utána kap. — de a bíró sem rest, meg-rántja a jegyző kabátját és a fölébe sugja :

— Ne tessék félni jegyző ur, rajta van a lábam !

Szerkesztői üzenetek

Névtelen levelekre nem válaszolunk. — Kéziratokat nem adunk vissza — Levelet csak válaszbélyeg ellenében írunk.

P. É. (Orsova). Ilyen nevű munkatársunk nincsen. Akit így hívják, az tudunkkal nem is íróember.

D. H. (Nagybánya). Nem lehet. Ha lehetne, mi már régen megcsináltuk volna.

N. Á. (Resica) Ugy tudjuk, hogy ott is van Érdeklődjön.

S. G. (Zilah) Lapunk Török Józsefnél ismét kapható.

H. A. (Nagykaroly) Nem lehet így lehozni. Viszont Ön nem akarja, hogy átjavítsuk, tehát félre tettük.

I. G. (Boksánbánya) Azt már Ön előtt is nagyon sokan tudták, hogy minden az asszony körüli forog. Ezt a témát eddig azonban ily rosszúl úgy látszik még nem írták meg.

J. F. (Beszterce). Versekkel minden idők végéig el vagyunk látva.

K. K. (Fogarás). Már hogyan volna. Ön azonban nem kérdezte más-tól és azt hiszi, nincsen. A kis novella jó.

L. É. (Zsombolya). Ilyen kérdésre e helyen nem válaszolhatunk. Levelet írunk.

H. S. (Szabadka). Az összes régi számokat megkaphatja. Tessék ott megrendelni, ahol a lapot szokta venni.

U. J. (Érmihályfalva). Ez már jó. Meg is jelenik.

Á. E. (Marosujvár). Ilyen befejezést nem lehet neki adni. Megpróbáljuk átjavítani.

I. B. (Nagyenyed.) Megkaptuk, de oly hosszú, hogy feltünk átolvasni. Legközelebb még válaszolunk.

N. D. (Oravica). Ne gondolja, hogy olyan jó dolog a keservet borbá fojtani.

I. U. (Halmi). Könnyebb legyőzni a sárkányt, ha mindjárt hétfejt is, mint az asszonyt, ha önféjt. Erre igazán nem tudunk orvosságot ajánlani.

L. I. (Dés) Igaza van. A betű öl. De csak a sötétség bacillusait.

L. J. (Baróth). Bizony, az abszurdum, hogy némely ember karrierjét már a bölcsöben elvágják. Ilyen abszurd dolgokat jobban kellene megírni.

K. K. (Vulkán). Egész nyugodt lehet, az Uristen nem azért teremtette az embert, hogy legyen, aki őt megsüvegelje...

Felhívás a könyvgyűjtőkhöz!

Október hó első felében új bibliofil könyv jelenik meg, mely tartalmánál és impozáns kiállításánál fogva messze **felülemelkedik minden eddigi és irányu könyveinknél!** Az új könyv címe:

Egy szinésznő emlékiratai

Irta: **Bianchini Stella**

A könyvből száz darab amatőr-példány készül. A könyv tehát uccai és könyvárusi forgalomba nem kerül, ezt a könyvet kizárólag és csakis előzetes megrendelésre lehet megszerezni. Nem kolportázs könyv, csak műbarátok és könyvgyűjtők részére készül. — A könyvben teljesen a szöveghez hasonló 10 darab eredeti és művészi kivitelű illusztráció lesz mellékelve.

A könyvből kötött és fűzött példányok készülnek.

A könyv ára kemény diszkötésben, moaré selyem betéttel 800 lei, 160 ckor., a külföld más helyén 900 lei értékű valuta. — Ugyanez fűzve, háromszínű és stílszerű fedőlappal ára 500 lei, 110 ckor., a külföld más helyén 600 lei értékű valuta. — A könyv 10 darab illusztrációja külön megrendelve a könyv nélkül 300 lei.

Ebből a könyvből külön ismertetések készülnek, részletes leirással, amit megfelelő portó csatolása mellett díjmentesen mindenkinek megküldünk. — Könyvgyűjtők és műbarátok, akik ily könyveket előszeretettel gyűjtenek, közölgék címüket, hogy az ismertetést elküldhessük. — Akik régebben ily könyveket rendeltek tőlünk, azok címüket ne közölgék, mert ezek címeit nyilvántartjuk és az ismertetést a könyv megjelenése előtt elküldjük.

.... 20

„Tries“ cípők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timișoara, IV. Begajobbsor 19.

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoniu

órás és ékszerésznél
Timișoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25
(Bemgasse)

Gutjahr György

Timișoara, II.
Bárany utca 18
Telefon 10-68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai
vegytisztító intézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régí toll felfris-
sítése.

Fratii Györfly Testvérek

Műbutorasztalosok

Timișoara II. Rákási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány
és uri szobák, valamint irodabe-
rendezések készítése szolid árak
mellett.

Vizumokat és más meg- bizásokat Bukarestbe 36 óra alatt elintéz PINKERTONBOY

Timișoara — Telefon 75

OLASZ- ORSZÁGI

olvasóink figyelmét felhiv-
juk, hogy lapunk bármelyik
régebbi számát
a kiadóhivatal 1 lira 50 cent
kedvezményes
áron portómentesen szállit-
ja. Ugyancsak megrendelhe-
tő a kiadóhivatalban lapunk
1926 és 1927 évi
teljesévfolyama

a fenti kedvezményes ában, kö-
tetenként 78 líráért. A két kötet
egyszerre megrendelve 140 lira.

Majthényi Károly

vízvezeték, villany- és csatornázás
szerelő

Telefon 11-29 Timișoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és vilanyszerelés, házteléfono és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Tetszik Önnek

lapunk tartalma ?

Ha még jobbat akar, írjon a
kiadóhivatalnak és kér-
jen bibliofil könyvek-
ről ismertetést.

Válaszbélyeg. Külföldről meg-
felelő portó csatolandó.

Rádió-készülékek

erős és tiszta hanggal, **rend-
kívül olcsón** szerezhetők
be lapunk szerkesztősége révén.
Érdeklődők úgy a készülékekre,
mint az engedélyre vonatkozólag
díjtalanul kapnak felvilágosítást.

Ha szép akar lenni, használjon

Kulka-féle

Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros.

Elektromos ultraviolett- és
arcgőzöltető apparátussal
való kezelés bérletben
csak 25 lei.

Tizszeri fejmosás Prof. Dr. Lassar-féle antiszep-
tikus kátrányszappannal, manikűr, ondulálás
és modern hajvágásért fizet Ön 250 leit.

Arcbőrét hetenként elektr. ultraviolett-
sugarakkal, arcgő-
zöltetéssel és massageval szépítse. Hajhullását gátolja meg
a Prof. Dr. L a s s a r-féle antiszeptikus folyékony kátrány-
szappannal és Brennesselwasserral való hetenkénti ke-
zeléssel NICOLINNÁL, Timișoara, I. Str. Avram Jancu 4.

Kérjen önkezelési utasítást szépségápolás-
ról, hajápolásról és modern testápolásról.

25.— lei beküldése ellenében francó bér-
mentve küldi: **Nicolin R.** Timișoara,
Belváros, I. Str. Avr. Iancu 4.

Elektromos ultraviolettsugarak-
kal és gőzöltetéssel, valamint
massageval kezelt arc.

Kezelés
előtt

Kezelés
után

Tipografia UNION könyvnyomdája. Lugoj